PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 3 -- SAYI : 20 15 EYLÜL 1979 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

SADİ OKÇUOĞLU
1960/...)

MAHMUT ÇAL
(1960 ...)

İBRAHİM UZUN
(1957/...)

1 Eylül 1978 Unutulmayacak

Üç Devrim mücahidinin, üç Devrimci Derleniş neferinin, üç devrimci yoldaşın kahpece katledilişlerinin 1. yıldönümü.

1 Eylül 1978 şafak vakti. Mahmut - İbrahim - Sadi yoldaşlar Pol - Bir'li faşist polislerce alçakça katledildiler.

Üç yiğit devrimci, gecenin kör karanlığında kahpece düşürüldükleri pusuda, «Teslim Ol» çağırısı bile yapılmadan, makinaların kustuğu faşist kurşunlarla taranarak, acımasızca katledilmişlerdir

İnsanlık dışı katliamı yapan canavar ruhlu katiller, Pol - Bir'li faşist polisler suçluluk telaşı ile katledilen devrimcilerin, ölmüş bedenlerini ve katliamı yaptıkları silahların kovanlarını, suç delillerini toplayıp (hepsini bile toplayamadan) kaçırmaya kalktılar.

Ardından; burjuva basını, ve idari mercii-ler olayı ört bas etmeye çalışıyor; yapılan işin vahşetini, adiliğini gizlemeye kalkışıyorlardı.

Onlar devrimciydi, yani parababalarının gözünde yok edilmis gereken «anarşist»lerdi, onun için öldürülebilirlerdi. Onun için parababalarının aylıklı faşist cellatları Pol - Bir'li polislerin yaptığı insanlık dışı katliam gizlenmeliydi, hatta savunulmalıydı.

Ancak burjuva kanunları bile böylesi bir katliamı «soruşturmadan» atlatamayacaktı.

Çünkü yiğit Üçşehitler Tepesi (Şentepe) halkı olaya el koymuş, tezgahlanan oyunları bozmuş, olayı kamu oyu ve adli organlar önünde açık etmişti.

Böylece «halkçı geçinen» CHP iktidarı göstermelik «soruşturmalar» açmaya mecbur kalmıştı. Bu şekilde başlayan mahkemeler olayı geçiştirmeye yöneliyordu. Bir yandan yapılan sözde «keşif»ler olayda katliamı yapan faşist polisleri temize çıkartmayı amaçlıyor. Bir yandan da faşist polisler ve onların koruyucuları sivil faşistler davaya bakmakla görevli savcıları, yargıçları tehdit ediyor, Altındağ adliyesini bombalıyorlardı. Yapılan duruşmalara sanık katiller gelmiyor, duruşmalar erteleniyordu. 1978 sonlarında sıkıyönetim ilanı ile sivil mahkeme «görevsizlik» kararı vererek sorumluluğu Sıkıyönetim Mahkemesine havale ediyordu.

Sıkıyönetim mahkemesinde başlatılan davada tanıkların ifadeleri, olay anında banda geçirilen «telsiz» konuşmaları, katliamın açıkça planlandığını ve tertibin acımasızca uygulandığını gösteriyordu. (Telsiz konuşmalarında: kimliği saptanamıyan kişilerin **«öldür onu, öldür»** diye bağırmaları açıkça görülüyordu. Ayrıca tam katliamın yapıldığı saatler olan 04.40 ve 05.30 arası konuşmalar «bilinmeyen bir sebepten ötürü» banttan silinmiş idi.)

Tüm bu gelişmeler içinde sıkıyönetim mahkemesi de «görevsizlik» kararı veriyor, dava bilinmeze kalıyordu.

Şentepe 1976 yıllarına kadar faşistlerin açıkça işgal altında işçilerin, emekçi halkın, kısacası faşist olmayan herkesin baskı altında tutulduğu, yolunun kesildiği yoksul bir gecekondu bölgesi idi.

Devrimci düşüncelerin uyanışı, ezilen sömürülen yoksul bölge halkıyla kısa sürede bütünleşti. Yiğit Şentepe halkı dişiyle, tırnağıyla, göğsüyle-bileğiyle, çoluk-çocuk, yaşlı-genç, kadın-erkek direnerek faşistlerin baskısını geriletti ve faşist işgali kırdı. Bunu hazmedemeyen faşistler; arabalarla faşist yurtlardan ve ocaklardan topladıkları saldırganlarla bölgeyi basmaya, terör estirmeye kalktılar; ona yakın

(Devamı Arkada)

FETHİ DEMİR
(1956 — 17.8.1978)

İŞSİZLİĞE ve PAHALILIĞA KARŞI SAVAŞI Devrimci Derleniş militanlarıyla birlikte sürdürürken halkın teşkilatlanmasından azraili görmüş gibi korkan parababalarının, sivil güçlerince pusu kurularak kahpece şehit edildi.

O, bulunduğu Aydoğdu semtinin bir önderi, bir halk şefiydi.

Fethi yoldaşın bıraktığı İŞSİZLİĞE ve PAHALILIĞA KARŞI SAVAŞ bayrağı şimdi daha yükseklerde..

YAŞAMI ONURUMUZ
ANISI MÜCADELEMİZE ÖNDERDİR
FETHİ'ler ölmez
Kahrolsun faşizm, yaşasın Sosyalizm

ENGİN YÜZBAŞIOĞLU
(1963/...)

ENGİN'LER ÖLMEZ

14 Eylül Şafak vakti; Karşıyaka halkının yiğit evladı, Devrimci Derleniş Mücadelesinin adsız neferi, Engin Yoldaşı kaybettik.

O Karşıyaka Halkının bağrından çıkmış, halkının mutluluğu için, gözünü bile kırpmadan mücadeleye atılmış yiğit bir devrimciydi.

O yiğit ve kararlı mücadelesiyle faşistlerin korkulu rüyasıydı.

O bilinci ve kararlılığı ile düştüğü yeri yakan bir devrim ateşiydi.

O mücadeleyi halkımızla birlikte verebilmeyi başarmış, Halkımızın parababaları cehenneminden kurtuluşu için devrimci mücadeleye baş koymuş yiğit bir HALK ŞEFİYDİ.

O alçakgönüllülüğü, dürüstlüğü ve kararlı mücadelesiyle halkımızın dağ gibi güvendiği dostuydu.

O İşçi Sınıfı Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesinin yaratılması için devrimcilerin Derlenişi yolunda mücadeleye katılmış bir devrim neferiydi.

(Devamı Arkada)

«İLERLEME»NİN SEYDİŞEHİR ENTRİKALARI

Seydişehir'de gelişen son olaylar «ihanet tekkesi» ilerlemenin yüzünü bir daha açığa çıkardı.

Maden-İş sendikasının başına çöreklenmiş olan ilerlemeciler, daha önce «Devrimci Derleniş» te çıkan yazımızda da (Şeydişehir Raporu) belirttiğimiz gibi, MC döneminde işçilerde biriken, devrimci potansiyeli hiçe saymış, «aman provakasyona gelmeyelm» diyerek pasifizmi savunmuşturlar. Bütün sendika işlerini bürokrasi ve CHP ağırlıklı hükümet aracılığıyla yürütmeye ve yetkili olmaya çalışıyorlardı. Bu pasif ve oyalamacı tutum önceleri korkup dağılan faşistleri toparlanıp-davranmaya itmişti.

28 Mayıs 1979 günü faşist katliam girişimi, ilerlemenin bu teslimiyetçi tavrından güç almış ancak devrimcilerin kararlı tavrı sayesinde başarıya ulaşamamıştır. Türk-Metal Sendikası yöneticileri ve bir kısım faşist .şçiler tutuklanmıştı. Faşistlerin bu dağınıklığından ve hükümetin aracılığından yararlanılarak Müessese yönetimine işçi temsilcisi olarak CHP'li eski kurt sendikacı biri atandı.

Bu saldırı olayının protestosu ve teşhiri için Maden-İş eylem birliği için toplantı düzenleyip Maocu ların dışındaki demokratik kuruluşları çağırdı. Ancak, bu toplantıda «5 ilke» sini dayattı ve ayrıca konuşmak isteyen işçiye söz hakkı vermedi ve bu işçi de bunun üzerine bölge temsilcisini dövdü. Böylece eylem birliği ilerlemenin tekkeci tutumuyla gerçekleşemedi.

«Devrimci Derleniş» te çıkan 28 Mayıs katliam girişimi ile ilgili yazıda bir yanlış anlama sonucu yanlış yazılmış olan (Maden-İş yöneticileri yoktu deniyor D.D. sayı 19.) yazıyı bahane ederek iki genç arkadaşımıza saldırıp gazeteyi yırtmışlardır. Ardından Devrimci Derleniş militanları gazeteyi sendikanın önünde yeniden iki gün üst üste satmış, ilerlemeciler kendileri yanaşamamış, Finans-Kapitalin Polisine ihbar etmişlerdir. Böylece provokasyonlarına bir yenisini daha eklemişlerdir. Bu durum bir forumla işçilere anlatılmış, işçiler ihaneti nefretle kınamışlardır.

Süper Oportünizme bir örnek daha vereceğiz. İlerlemenin Seydişehirdeki şeflerinden Maden-İş 15 Bölge temsilcisi ve ilerlemenin yöneticilerinden oluşan demokratik kuruluş temsilcileri 16 Ağustosta İPSD ye gelerek 18 Ağustosta miting yapacaklarını katılmamızı ve sevineceklerini belirttiler. Biz, de prensiplerimiz doğrultusunda katılabileceğimizi belirttik tartışalım dedik. Seydişehir'de yapılan mitingin özel şartlar taşıdığını, eşit olarak katılacağımızı ambargo olamayacağını belirttik. Slogan-pankartlarda sınırlama olmaz, bildiri basın açıklamasının ortak ve Seydişehirdeki mitinge özgü olacağını, bu şartlarla katılacağımızı yoksa katılmayacağımızı belirttik.

Tüm demokratik kuruluşlar kabul etti. Ancak bir sonraki «Politika» gazetesinde bir ilan gördük 37 yerde «faşizme karşı savaşım haftası» düzenlenmiş. Bu yerler arasında Seydişehir de var. Ve bu kampanyayı düzenleyen «Savaş Yolu.» Yani biz bu «Savaş Yolu» nun yani sahte TKP'nin yaptığı mitinge katılıyoruz. Ama bize öneri getirildiğinde kesinlikle böyle bir şey yok. Amacı apaçık: Bezirganlıkla oldu bittiyle arkalarına takmak. Mitingden bir gün önce akşam yapılan son toplantıda bunu anlattık. «Savaş Yolu» (Sıvış Yolu veya sahte Sarı TKP) nun düzenlediği bir mitinge katılmayacağımızı, ancak miting konuşması ve Politika gazetesinde özeleştiri verilirse (Seydişehirde durum farklıdır diye) katılabileceğimizi bildirdik. Kurtuluş ve Dev-Sol'da aynı şeyleri söyledi. Onlar da bu mitingleri «Savaş Yolu düzenliyor, o ilan o derginin sempatizanlarına bir çağrı v.s.» gibi çocukların bile kanmayacağı bir takım kıvırtmalarla özeleştiri vermeyeceklerini söylediler. Böylece bezirganlıklarını kanıtladılar. Mitingte Devrimci Derleniş, Kurtuluş, Devrimci Sol'cu devrimcilerin ve işçilerin katılmamasıyla; 30-40 (bunların da çoğu dışardan gelme) ilerlemecinin ve aslında katılmak istemeyip te bu kez de katılalım diyen 400—500 işçinin katılmasıyla gülünç bir şekilde yapıldı. Bu durum süper oportünistleri şaşkına çevirmiş ve kızdırmış ki gece hem de elektriklerin kesildiği bir sırada ve hiç bir Derlenişçinin olmadığı bir sırada Maden-İş'in altındaki lokalde asılı bulunan Fethi Demir yoldaşın ölüm yıldönümü ile ilgili duvar gazetesini yırtmışlar. Bunun üzerine aynı yerde bir forum düzenleyerek yırtanın kimliğini açıklanması, açıklandığında af edileceği, ve yeni gazetenin asıldığı, eğer güvenleri varsa bunu da yırtmaları söylenmiştir. Ancak hiç biri ağzını açıp da tek kelime söylemiyerek, her türlü eleştiriyi yutmuşlar ve korkak, uzlaşmacı, namussuz, karanlıkta yürekli, devrimci şehitten korkan, devrimci tavırdan ve şiddetten korktuklarını bir daha ispatlamışlar işçilerin nefretini kazanmışlardır.

Ayrıca kendilerini eleştiren bir bildiri dağıtan Devrimci Sol'a saldırmışlar, böylece de eleştiriden umacı gibi korktuklarını da kanıtlamışlardır.

Tüm bu ve daha çoğaltabileceğimiz olaylar gösteriyor ki ilerleme işçi sınıfına güvenmeyip, CHP'ye güveniyor. Eleştiriye kesinlikle dayanamıyor. Devrimci şehitlerden nefret ediyor. Devrimci tavıra Finans-Kapitalin polisiyle cevap veriyor v.s.

Ancak şunu bilsinler, Finans-Kapitalin korkutup, susturamadığı Eneski Sosyalizmin Temsilcisi Devrimci Derleniş'i bu zavallılar korkutamaz. Gerekli cevap her biçimde verilmiş ve verilecektir.

Biz her şeye rağmen ustamız Hikmet Kıvılcımlı'nın dediği «toleransı elden bırakmayıp yine, «her türlü oportünizmi» derleniş içinde teorik savaşla mahkum etmeyi sonuna kadar savunup hayata geçirmeye çalışıyoruz. Ama «günah bizden giderse» ne yapalım?

Faşizme karşı ya birleşmek ya ölüm!

SEYDİŞEHİRLİ
Devrimci Derlenişçiler

1 Eylül 1978 Unutulmayacak

MAHMUT-İBO-SADİ yoldaşlar kahpece katledilişlerinin birinci yılında anıldılar.

İBRAHİM UZUN arkadaşın doğum yeri olan köyünde, üç yoldaşın mezarları başında ve bölgelerde düzenlenen anma törenleriyle anıldılar.

Kayserinin köylerinde düzenlenen törenlere ona yakın yoksul köyün halkı katıldı. Üç şehitlerin mücadelelerinin anlatıldığı, ağıtların yakıldığı törenlerde yiğit yoksul köylüler evlatlarına sahip çıktıklarını, mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler.

Şentepe, Demetevler, Karşıyaka, Güzelevler, Barış, Yenimahallede, yoldaşların mezarları başında onca baskıya rağmen düzenlenen törenlerle bölge halkı evlatlarının mücadele bayraklarını yükseltti.

-Ayrıca Türkiyenin çeşitli bölgelerinde, yiğit Mahmut-İbo-Sadi yoldaşın mücadele arkadaşlarının bulunduğu her yerde çeşitli anma eylemleri düzenlendi.

MAHMUT-İBO. SADİ YOLDAŞLARIN BAYRAĞI DAHA DA YÜKSEKLERDE
ÜÇ ŞEHİTLER UNUTULMAYACAK

Onlar emekçi halklarımızın parababalarının faşizm cehenneminden kurtuluşu için gencecik yaşlarında (Mahmut- Sadi 18, İbrahim 21' inde) mücadeleye katılmış yiğit gönüllülerdi.

Onlar mücadelelerini tek başlarına değil, parçası oldukları yiğit bölge halkıyla birlikte verebilmeyi başarmış, bölgelerindeki mücadeleye önderlik edebilen HALK ŞEFİYDİLER.

Onlar Türk ve Kürt Halklarının kurtuluşu için gözlerini kırpmadan ölümü bile göze almış yiğit gönüllülerdi.

Onlar «Devrim için PARTİ-PARTİ İÇİN DERLENİŞ» şiarının adsız neferleriydi.

Onun için resmi-sivil faşist katillerin boy hedefi olmuş, bölgedeki devrimci mücadeleyi yok edebileceklerini sanan faşist katillerce alçakça katledilmişlerdir.

Halkımız çok iyi biliyor ki yiğit İBO-MAHMUT-SADİ yoldaşlarımızın anılarını yaşatmak, ancak onların bıraktığı mücadele bayrağını daha yükseklere çıkarmakla mümkündür.

Bölge halkının bu konudaki kararlı tutumu faşistleri çileden çıkarıyor; resmi-sivil faşistlerin saldırıları bitmiyor, tertiplerin, provokasyonların ardı arkası kesilmiyordu.

Resmi-sivil faşistlerin saldırıları bitmiyor, tertiplerin, provokasyonların ardı arkası kesilmiyordu.

Onlarca kadın, kız, çoluk, çocuk, yaşlı, genç baskınlara uğratılıyordu. Halkımızın devrimci mücadelesi kanla, ateşle, baskıyla, terörle, zulümle yok edilmek isteniyordu.

İşte bu korkuydu tüm faşistleri halkımıza karşı acımasızca saldırtan; Mahmut-İbo-Sadi yoldaşların duvardaki resimlerinin gözlerini oy maya kadar götüren.

Onlar Devrimci mücadelenin şehitlerinden, ölülerimizden bile korkuyorlardı.

Ama devrimciler ve yiğit emekçi halkımız kişiyi çocuk demeden, yaşlı demeden yaraladılar. Ancak her saldırıları yiğit bölge halkının kararlı karşı çıkışı ile eridi, yok edildi.

Bunları hazmedemeyen resmi-sivil tüm faşistler daha çok baskı, tertip ve oyunlara giriştiler.

Ancak hiç biri sökmedi yiğit Şentepe halkı yıldırılamadı.

İşte Mahmut-İbo-Sadi yoldaşlar böylesi bir ortamda, mücadeleye girmiş, devrimcilerdi.

Onlar resmi-sivil tüm faşistlerin korkusu, bağrından çıktıkları yiğit bölge halkının ise dağ gibi güvendiği dostuydular.

bir yol mücadele etmeye karar vermişlerdi, ant içmişlerdi, onlar yıldırılamayacaklardı.

Devrimci şehitlerine, evlatlarına sahip çıkacaklar, mücadele bayraklarını daha yukarılara yükselteceklerdi.

Engin'ler ölmez

3 Eylül 1979 günü, çarşıya gitmekte olan arkadaşa bir grup faşist Karşıyaka Camj durağında saldırdı. Faşist katillere çıplak göğsüyle, yüreğiye, bileğiyle karşı koyan Engin yoldaş'ı yıldıramayacaklarını gören faşistler, kahpece arkasından kurşun yağdırdılar. Sırtına saplanan kurşuna rağmen, faşistlerin üzerine yürüyen Engin Yoldaş «Kahrolsun Faşistler» diye bağırarak yere yıkıldı.

Faşist katiller bir yiğit devrimciyi katlederek mücadeleyi yok edeceklerini sanıyorlar. Ama yanılıyorlar. «Güvenlik» kuvvetleri ölen yoldaşımızın cenazesinin bir an önce gömülmesi için baskılara girişti. Buna rağmen Bölge Halkı Şehitlerine evlatlarına sahip çıkmasını bildi. Mezarı başında düzenlenen törenle toprağa verildi. Ayrıca Yoldaşın vurulduğu yerde ve evinin önünde düzenlenen törenler ve saygı duruşu ile Bölge Halkı ve Yoldaşları O'nu unutmayacaklarını ve mücadelesini sürdüreceklerini bildirerek and içtiler.

Ölmeden önce «**ARKADAŞLAR MÜCADELEMİZİ SÜRDÜRSÜNLER, HAKLARINI HELAL ETSİNLER**» diyen Engin Yoldaşın azmi ve kararlılığı, ölümü bile hiçe sayışı tüm devrimcilere örnek olacaktır.

ENGİN YOLDAŞIN MÜCADELE BAYRAĞI VE ANISI YAŞAYACAK; PARABABALARI DÜZENİNE KARŞI MÜCADELESİ SÜRDÜRÜLECEKTİR
KARŞIYAKADA FAŞİSTLERE YER YOK!

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM (XIX)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

PROGRAM NEDİR?

«Proletaryanın bilimine göre, insan işini hayvan işinden ayırt eden tek nokta: insanın yapacağını önce tasarlaması, planlaması, proglamlaştırmaşıdır. Onun için bütün ciddi İşçi Sınıfı Partileri ilkin yıllar boyu, içinde bulunduğu toplum yapısına en yatkın gelecek kendi programını tartışır ve aydınlığa çıkarır.» (Hikmet Kıvılcımlı. Uyarmak için s : 8)

Demek, proletaryanın beyinsiz işgüzarlıklara düşmemesi olaylar içinde amtele olmaması için önce amacını açık ve kesince belirlemesi sonra da: «O amacın, hangi sosyal ve ekonomik ilişki-çelişkiler içinde, nasıl gerçekleşeceği demek olan program» (Kıvılcımlı. A.g.e.) ını ortaya koyması gerekmektedir.

Biliyoruz işçi sınıfının bir yakın, bir de uzak olmak üzere iki amacı vardır. Yine biliyoruz bizde işçi sınıfının yakın amacı **Demokratik Devrim**'dir. Peki Demokratik Devrim nedir? Antika ve modern gericiliğe yani tefeci-bezirgan sınıfıyla Finans Kapital zümresinin, ekonomik, sosyal, kültürel, politik v.s. alanlardaki tehakkümünü son vermektir. Böylece de tüm halkın ihtiyaçlarına ve isteklerine kavuşmasını sağlamaktır.

İşte bu «amacın, hangi sosyal ve ekonomik ilişki- çelişkiler içinde, nasıl gerçekleşeceği»nin sistemli, açık somut ve pratik teklifler halinde ortaya konmasına biz işçi sınıfının minima programı deriz.

Öyleyse, «Program bir bilgiler yığını değil, yapılacak işler planıdır.» (Kıvılcımlı. A.g.e. s:9)

İşçi Sınıfı iktidara geldiğinde an geçirmeksizin yapacağı işlerin planıdır, Program. Bu prensibi, Kıvılcımlı Usta, Vatan Partisi Programını anlatırken yine şöyle koyar:

«V.P. Tüzük ve Programının özelliği şudur: Bir işçi partisi **bugün iktidara** gelirse, akşama kalmadan ne yapabilecekse onlar, açık olaylar ve rakamlarla verilmiş tekliflerdir. Genel teorik gerekçelere hiç kaçılmamıştır. Yalnız hemen yapılabilecek **çözümler** öne sürülmüştür. Hiç bir çözüm, ÖRGÜTLENME dışında ele alınmamıştır. Bütün çözümler ilk sözünden son sözüne dek birbiriyle organik (örgütcül) bağlarıyla bağlıdır.» (Halk Savaşının Planları s :117)

Program üzerine bu bir kaç cümlecik hatırlatmayı yaptıktan sonra yeniden sahte TKP Programına dönelim. Yukarda özetçe konulan prensiplerin ışığında, onun, devrimci bir partinin programı olmadığı artık kolayca görülebilir.

SAHTE TKP PROGRAMININ ÜÇTE İKİYE YAKINI YALAN—YANLIŞ BİLGİLER YIĞINIDIR.

Sahte TKP programı 61 sayfadır. Ancak bu 61 sayfa, 61.in en az 10 katı fazla «saçmalarla doldurulmuş iler tutar yeri kalmamış bir yamalı bahçe»dır. Bir kez bu 61 sayfanın, baştan 37 sayfası yani üçte ikiye yakın bir bölümü yalan yanlış bilgiler yığınıdır. Soyut laf kalabalığına hiç tahammülü olmayan konu kuşkusuz programdır. Program biliyoruz, **yapılacak işler planıdır.** Onu lafa boğmak, tek sözcükle öldürmek olur. Sahte TKP programı bu nedenden canlı bir yapı değil, ölü bir nesnedir.

Şimdi bu yalan-yanlış kuru laf kalabalığını örneklerle gözler önüne serelim. Bunu yapmazsak sahte TKP programını, yeterince tanıtmış sayılmayız. Program söze şöyle girer:

«Türkiye Komünist Partisi, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin doğrudan doğruya etkisi altında, yeryüzünde yepyeni bir çağın açıldığı, devrim hareketlerinin yükseldiği bir dönemde, Türkiye'de ulusal kurtuluş savaşının ölüm, kalım günlerinde doğmuştur. Bu parti 1919-1920 yıllarında biçimlenmiştir. Bu oluşma, ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde gelişmiştir. TKP, memlekete dalan emperyalislere karşı silaha sarılan halkın yanında, ilk adımda yer almıştır. Türkiye'yi köleleştirmek için gelen yabancılara destek olan gerici güçlere, kapıtalist ve feodal sömürüye, bu düzene karşı aktif savaşa geçmiştir.» (Ag.y. s :5)

TKP nin kuruluşu üzerine, tekrar uslubuyla («Türkiye'yi köleleştirmek için gelen yabancılara», sözcükleriyle anlatılmak istenen, «memlekete dolan emperyalistlere» sözcükleriyle ifade edilen düşüncenin daha ilkel bir tekrarıdır.) girişilen bu ajitasyon belki kaleme alınan bir Parti Tarihi'nin girişi için uygun düşebilirdi. Fakat bir programda, böyle ibarelerin yer alması, o programın fonksiyonunu ortadan kaldırır, ve programı, parti tarihine dönüştürür. Çünkü bir partinin ne zaman, hangı koşullar içinde kurulduğunun anlatıldığı yer o partinin programı değil Tarihi'dir. Tabii söz konusu parti Leninist bir parti ise.

«Program» aynı tekrar uslubuyla tarih dersine devam eder:

««Bu program Türkiye Komünist Partisinin üçüncü programıdır. Birinci program, 10 Eylül 1920'de, Birinci Kongrede onaylanmıştır. O dönemde, memlekete dolan emperyalistleri kovmak onlara destek olan gerici güçleri ezmek, padişahlığı devirmek, bağımsız bir devlet, demokratik bir cumhuriyet kurmak uğrunda Türkiye halkı emekçi yığınları silaha sarılmıştı. TKP, komünistler (usbuba bakın: «TKP», «komünistler». Sanki TKP komünistleri içermiyormuş gibi. Dev-Der.) bu kurtuluş savaşına, ta baştan silahla, ateş boylarında katılmışlardır.» (Ag.y. s:5)

Görüldüğü gibi tekrarlar daha «program»ın ilk sayfasında bıktırıcı bir hal almaktadır. Artık sözcük tekrarlarıyla yetinilmemekte, cümle tekrarları yapılmaktadır. Yukarda aktardığımız ardarda gelen iki paragrafta: birinci paragrafın son iki cümlesiyle ikinci paragrafın son iki cümlesi aşağı yukarı aynı düşünceyi tekrarlamaktadır. Bu tekrar uslubu «program»ın tümüne egemendir. Oysa Marksist bir programda tekrara yer yoktur. Bu prensibi bakın Ustalar nasıl koyar:

«Taslak kelimenin tam anlamıyla bir programda bir **gerekçeye** doğru kaymaktadır. Bir tek gereksiz sözcük kullanmaksızın (sahte TKP programının ilk 37 sayfası tümüyle gereksiz hikayelerle doludur. Dev-Der.) veciz ifadelerle anlatılmak ve bütün **açıklamaları** gerekçelere, makalelere, ajitasyona bırakmalıdır. Engels bu yüzden Erfurt Programını çok uzun olmakla, pek çok detaylar ve tekrarlamalarla dolu olmakla, böylece sanki bir gerekçeye dönüşmekle itham ettiği zaman tamamen haklıydı

«Taslakta bu hata çok daha açıktır; korkunç miktarda tekrarlamalar vardır (...)» (Lenin. Plekhanov'un ikinci Taslağı Üzerine Düşünceler. RSDİP PROGRAM TASLAKLARI. Kıvılcım Yayınları. s: 60)

Engels Usta, 5 sayfalık Erfurt Programını çok uzun ve tekrarlamalarla dolu olmakla eleştiriyor. Lenin Usta, Plekhanov'un 8 sayfalık program taslağını yine tekrarlamalarla dolu ve çok uzun olmakla eleştiriyor. Ya hemen hemen her sayfası tekrarlamalarla dolu 61 sayfalık sahte TKP (S. TKP) programına ne demeli? S. TKP programına bu konuda yapılacak her türlü eleştiri muhakkak ki hafif kalır. Ve Erfurt Programı da, Plekhanov'un taslak programı da, söz konusu hataları açısından, S. TKP programıyla karşılaştırıldıklarında kuşkusuz, çok masum kalırlar.

Neler yok ki S. TKP programında. Ne ararsan var derde devadan (bir programda bulunması gerekenlerden) başka:

Birinci programın bir özeti. İkinci programın özeti. İkinci programın «bazı sekterce eğilimler taşı» dığı (Bu konunun eleştirisini daha önce yapmıştık.) Ve ikinci programı neden reddettikleri, hep S. TKP programında yer alan konulardandır.

S. TKP programı yine sık sık tarih üzerine ajitasyona girişmeyi ihmal etmez. Örnekleyelim:

«TKP, halkımızın ulusal demokratik savaşımlarını, onun en iyi geleneklerini sonuna kadar savunmuş, bu savaş mirasını göz bebeği gibi korumuştur. Daha 1920'de «Türk İşçilerine» ilk seslenişinde, yayınladığı bu ilk çağrısında TKP şu istekleri ileri sürüyordu:

«1) Sendikaların, toplantıların, grevlerin, basının tam serbestliği, kişinin dokunulmazlığı, özgürlüğü; 2) Genel ve eşit seçim hakkı, 3) Jandarma yerine ahali tarafından seçilecek Halk Milisi; 4) Yürürlükteki bütün vergilerin kaldırılması, yerine kazanca oranla artan vergi sisteminin konulması; 5) Çocukların genel, parasız eğitimi; 6) Toprağın ve tarım araçlarının topraksiz ve az topraklı köylülere bedava dağı-

(Devamı Arkada)

ması; 7) İç ulaşımda tam serbestlik; 8) Padişahlığın yıkılması, halifeliğin kaldırılması, genel valilere, ilçe kaymakamlarına ve diğer yüksek memurlara yol verilmesi, bu görevlerin halk tarafından seçilmesi; 9) İşçi bayramlarının resmen tanınması» (S. TKP Program'ı sayfa 7,8)

Görüldüğü gibi program, parti tarihi havasından bir türlü çıkamaz.

Bu tarih dersi program boyunca sürer gider. Tabii bu arada 27 Mayıs ve 12 Mart hareketlerinin tahlili de yapılır. Örnekleyelim:

««İşçi sınıfının, halk yığınlarının, komünistlerin ve öteki bütün yurtsever devrimcilerin ortak direnişinin sonucu meydana gelen birikim, 27 Mayısı hazırladı» (Ag. y. s. 32)

Aktarmaya burada ara verelim ve yukardaki cümle üzerinde biraz duralım. Cümlede savunulan fikin doğruluğu yanlışlığı bir yana, üsluba bakalım önce bir: Cümlede, «İşçi sınıfının» deniyor, virgül konuyor, «halk yığınlarının» deniyor, yine virgül konuvor, «komünistlerin» deniyor, yine virgül konuyor ve bir de «ve öteki bütün yurtsever devrimcilerin ortak direnişinin sonucu meydana gelen birikim 27 Mayısı hazırladı» deniyor. Yani cümlede; işçi sınıfı, komünistler, halk yığınları birbirinden apayrı güçlermiş gibi konuyor. Oysa Komünist demek işçi sınıfı devrimcisi demektir. Onun için işçi sınıfının ve komünistlerin mücadelesi birbirinden ayrı mücadeleler değildir, bir ve aynı mücadeledir. Onun için «işçi sınıfının», dendikten sonra «komünistlerin» demeye gerek yoktur. Sonra işçi sınıfı, halkın dışında bir güç değildir. Halkın bir parçasıdır Halkın en devrimci parçası (sınıfı) dır. Yani Halk kavramı İşçi sınıfını da kapsar. Onun için ««İşçi sınıfının» dendiktan sonra, virgül konularak «halk yığınlarının» denemez. Denirse doğru olmaz. «İşçi sınıfının ve diğer halk yığınlarının» şeklinde düzeltirilirse, cümle ancak bir usluba bürünmüş olur.

Cümlede bir de «ve öteki bütün yurtsever devrimcilerin» ibaresi yer alıyordu. Burada kastedilen Halkın, işçi sınıfı dışında kalan kesimlerinin devrimci unsurları olmalıdır. Cümlede, bu unsurlar da «halk yığınlarının» dışında konuyor.

Bu hatalar S. TKP şeflerinin yalnızca Türkçe bilmemelerinin sonucu değildir. Aynı zamanda Marksizmin alfabesinden habersiz oluşlarının da sonucudur.

Bu tür hatalara S. TKP programında sık sık rastlanır. Programın en son paragrafı yine bu çeşit hatalarla doludur:

«Bu program, TKP'nin, bütün komünistlerin, komünistlere yakın olanların (böyle anti-Marksist deyimler icadederek S. TKP sözüm ona sosyalizme katkı yapıyor. Sosyalizmi derinleştiriyor (!) Devrimci-Derleniş), bütün ilericilerin, işçi sınıfının ve bütün halkın ortak çıkarları, ortak savaşı ile gerçekleşecektir.» (Ag. y. s: 61)

Görüldüğü gibi yukardaki cümlede, bir «TKP» var, onun dışında «bütün komünistler» var, bir de «komünistlere yakın olanlar» var. Bu «komünistlere yakın olanlar»ın ne menem şeyler olduklarını herhalde bir S. TKP şefleri bir de Allah biliyor olmalıdır. Sınıflar savaşını kavrayamayan ve elinde doğru bir strateji planı bulunmayan S. TKP'den devrimde yer alan sınıfları yerli yerine oturtması= mevzilendirme elbette beklenemezdi. Böyle sağlam bir iş yapmak ona yaraşmazdı. Ona yaraşan «komünistlere yakın olanlar» gibi uyduruk saçma terminolojiyle «durumu idare etmek» ti.

Evet, yukardaki aktarılan cümlede; «bütün ilericiler» var, »işçi sınıfı» var, bir de «ve bütün halk» var. Yine «TKP», »bütün komünistler», «işçi sınıfı» sanki birbirinden apayrı güçlermiş gibi konuyor. Cümlenin doğrusu şöyle olmalıdır: «Bu program, TKP nin önderliğindeki işçi sınıfı ve diğer devrimci halk güçlerinin ortak savaşı ile gerçekleşecektir»

Ancak S. TKP nin sözkonusu cümlesi bir anlamda doğrudur. S. TKP şefleri kendi «TKP» lerini işçi sınıfından ve gerçek işçi sınıfı devrimcilerinden (komünistlerden) ayrı koymakta haklıdırlar. Çünkü S. TKP'nin ne işçi sınıfıyla ne de komünizmle bir alışverişi vardır.

Şimdi gelelim yukarda biçim yönünden incelediğimiz 27 mayısla ilgili cümlenin içeriğine: Söz konusu cümle içerikçe de yanlıştır. Gerçeği yansıtmamaktadır. 27 Mayısın hazırlanmasında, komünistlerin ne kendilerinin ne de «direnişlerinin» herhangi bir rolü olmamıştır. Olmuştur diyerek yalana dayalı böbürlenmek bize yaraşmaz. Gerçekleri olduğundan başka göstermek, kendi gücümüzü abartmak, işçi sınıfı hareketine bir yarar sağlamaz. Aktarmaya devam edelim:

«Fakat 27 Mayıs, bunalımlardan kurtulmak isteyen burjuvazinin bir hareketi olarak belirdi.» (A.g.y. s: 32)

Gördüğümüz gibi S.TKP 27 Mayısı burjuvaziye yaptırır. Türkiye'nin ne dününde ne de bugününde olmuş olacak hiç bir olayını kavrayamayan S.TKP'den 27 Mayıs hareketinin doğru bir açıklamasının beklemek elbette doğru olmazdı.

27 Mayıs politik devrimi bildiğimiz gibi devrimci gelenekli gençliğimiz, özellikle de ordu gençliğimiz tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu konuda geniş bilgi için bak: Kıvılcımlı'nın, **27 Mayıs ve Yön Hareketinin Sınıfsal Eleştirisi**, adlı eserine.

S.TKP Programında, 12 Mart faşizimi üzerine de bir buçuk sayfa kadar yer ayrılmıştır. (Sayfa 33 ün tamamı ve sayfa 32 nin yarısı)

Öyle ki, programda, TİP'e ilerde olması muhtemel bir birleşme için göz kırpılması bile ihmal edilmez. Şöyle denir:

«Gittikçe genişleyen, yığınlaşan işçi çıkışları, evvelce işçi sınıfının varlığını bile tanımayan burjuvaziyi, işçiye sınırlı da olsa grev, toplu sözleşme, sendikalaşma, gösteri ve yürüyüş haklarını tanımaya zorladı. Legal bir işçi partisi kuruldu. Fakat burjuvazi bu legal işçi partisine yüklenmekte geçikmedi. Polisini, faşist komandolarını, provokatörleri, her soydan oportünistleri, Maocuları MDD'cileri saldırttı bu partinin üzerine. Büyük burjuvazi, 12 Mart-ta ordu süngüsüyle, kurduğu sıkıyönetimle bu partiyi kapattı, ilerici yurtsever örgütleri dağıttı, yöneticileri tutukladı, bunlara ağır cezalar verdi.» (Ag.y. s: 32-33)

Gördüğümüz gibi S.TKP, kaypak bir uslupla da olsa TİP'i övmekte ve ona: «görüyorsun seni diğer siyasetlerle bir tutmuyorum, diğer siyasetlerle birleşmem ama seninle birleşiriz» gibisinden göz kırpmaktadır. Meğer program (!) ne işlere de yarıyormuş değil mi?

Tekrar hatırlatalım ki S.TKP nin diğer tüm siyasetlere söverken, övdüğü TİP, tekkesinin çıkarını sovyetik görünmekte bulan bugünün TİP'i değildir. 12 Mart öncesinin anti-Leninizmi ve anti-sovyetizmi en açık bir şekilde, resmen savunan TİP'idir. S.TKP burada, TİP'e bezirganca pas vereyim derken, kendi kalleş, ikiyüzlü iç yüzünü de ele vermiş bulunmaktadır.

S.TKP programı, tarih dersine, ve başka siyasetlerle giriştiği bezirgan pazarlığına, ender olarak da olsa ara verdiği anlarda ise kendi kendine nasihatlar vermeye başlar. Örneğin şöyle der:

«Türkiye Komünist Partisi, burjuva ve küçük burjuva ideolojikleriyle işbirlikçi burjuvaziye, işçi hareketini, ulusal bağımsızlık hareketini baltalama olanaklarını sağlayan ters akımlara: Maoculuğa, Troçkistliğe, likidatörlere her anarşist, aşırı çıkışlara (S. TKP'nin, Türkiye parababalarının kullandığı «aşırı uçlar», «aşırı akımlar» veya «aşırı sol fraksiyon» deyimlerin esirlenerek uydurduğu anti-Marksist deyimlerden biri daha: «aşırı çıkışlar» Devrimci Derleniş) karşı oportünizmin her türüne karşı savaşını genişletmek, daha da kuvvetlendirmek zorundadır.» (Ag.y. s: 36)

Herhangi bir partinin yürüttüğü siyasi ve ideolojik mücadele zayıf, yetersiz olabilir. Ve o parti bu zaafını bilince çıkararak, siyasi ve ideolojik mücadelesini güçlendirme kararı alabilir. Bu çok doğal bir şeydir. Ancak bu kararını programına geçirmez. Aldığı kararı hemen uygular, hayata geçirir. Yani ideolojik ve siyasi mücadelesini güçlendirir, mesele de kapanır gider. Çünkü böyle bir sorun partinin çalışma tarzını ilgilendiren bir sorundur, program sorunu değildir.

S.TKP ise daha programın ne olduğunu bile bilmediğinden, aklına gelen her konu gibi bu konuyu da programına sokmaktan elbette geri durmayacaktır.

Buraya kadar S.TKP programının hemen hemen üçte ikilik bir bölümünü oluşturan gereksiz laf kalabalığını örneklerle göstermeye çalıştık. Örnekleri çoğaltmanın bir yararı olacağını sanmıyoruz. Sanırız okuyucu, S.TKP programının 37 sayfalık bölümünün gerçek bir programda kesinlikle yer almaması gereken, gerçek bir programın işlemesi gereken sorunlarla hiç bir ilişkisi bulunmayan konulardan oluştuğunu yeterince görebilmiştir.

Oysa biliyoruz ki Lenin Usta: «bir program, tek bir gereksiz sözcük kullanmaksızın veciz ifadelerle anlatılmalı ve bütün **açıklamaları** gerçeklere makalelere, ajitasyona vs. bırakmalıdır»diyordu.

Ve yine biliyoruz ki, Engels Usta da ayni konuda şöyle diyordu:

«Aynı şeyi ifade etmek için, **«Bergwerke, Gruben, Minen»** gibi üç sözcük kullanılmış, bunlardan ikisini atmak gerek. Bana kalırsa **Bergwerke**'yi bırakırım, çünkü bu terim bizde en düz ovalarda bile kullanılır, ben hepsini alışılagelen deyimlerle ifade ederdim.»

«Bu bayların bunları kendi mülkiyetleri haline getirdikleri ifadesi zaten birinci maddede var ve bu, burada bir tekrarlamadan başka bir şey değil, eğer mutlaka gerekli ise «tekelci» sözcüğü buraya konabilir. Bu iki sözcükten ne biri, ne öteki, anlama en ufak bir katkıda bulunmamaktadır. Oysa bir programda fazla şeylerin bulunması o programı zayıflatır.» (Gotha ve Erfurt Programlarının Eleştirisi s: 99)

Gördüğümüz gibi Ustalar programda, bir tek gereksiz sözcüğün bulunmaşına bile göz yummuyorlar, fazlalığı acımasızca eleştiriyorlar.

S.TKP programında ise gereksizlik bir tek sözcük, satır, ya da sayfadan ibaret değildir. Programın tam 37 sayfasını, yani üçte ikiye yakın bir kısmını tümüyle gereksiz kuru laf kalabalığı oluşturmuştur.

Sadece yukarıda Lenin ve Engels ustalardan aktardığımız bu prensip açısından bile baksak S.TKP programı, Marrksist-Leninist bir program değildir. Bir burjuva sosyalist siyasetin programıdır.

(Devam Edecek)

MİLLİ MESELEDE TUTUMUMUZ

Geçen sayımızda Kıvılcımlı Ustanın Milli Meseleyi kesince çözen eserinin yayınlandığını, tüm arkadaşlarca bu eserin okunmasını, etüd edilmesini istemiştik. Bu önerimizi kabul edip, kitabı etüd eden arkadaşlar için Devrimci Derlenişin bu konudaki tutumu zaten bilinıyor olmalıdır. Bizler elbette Kıvılcımlı'dan farklı tavır koyacak değiliz.

Bildiğimiz gibi Kıvılcımlı bu yüce emeğinde, önce bir milliyet meselesinin nasıl konması gerektiğini gösteren Lenince prensipleri ortaya koyuyor, sonra da bu prensiplerin ışığında, Türkiyede bir milliyet meselesini çözecek olan araştırmanın nasıl bir yol işlemesi gerektiğini buluyordu.

Kıvılcımlı ilkin Türkiyede milliyet meselesinin=Kürt meselesi olduğunu ve meseleyi inceleme metodunu şöyle koyuyordu:

«Bugün Türkiye nüfusunda önemli yekün tutan iki milli varlık mevcut: Türklük-Kürtlük. Sıyasi iktisadi hakimiyet ve üstünlük Türk burjuvazisinde olduğu için, Kürt halkı mistik ve müphem «Şark vilayetleri» kelimesi altında, hususi ve konspiratör bir sömürüye, şiddetli bir temessül (asimilasyon - y.n) ve daha doğrusu bir imha siyasetine uğratıldı.» (İhtiyat Kuvvet: Milliyet (Şark) s. 26)

«Türkiye içindeki **Şark meselesi genel olarak bir milliyet meselesidir» özel olarak Kürt milliyeti meselesidir.**

«Mesele böyle durulaştırıldıktan sonra, araştırılacak konular aşağı yukarı şunlardır:

«1) Türkiye'de bir Kürt milliyeti meselesi var mı?»

«2) Sosyal olarak kürt milliyeti davası öz itıbarı ile bir köylü meselesi midir?

«3) Kürt köylülüğü sömürge baskısı altında mıdır?

«4) Kürt milliyeti bu baskılara karşı ne gibi tepkiler gösteriyor? (Bu tepkilerde sınıfların rolü)

«5) Kürt milliyeti davasının dünya devrimi ve Türkiye proleterya devrimi ile münasebetleri nelerdir?» (İhtiyat Kuvvet: Milliyet (Şark) s. 28-29)

Araştırması sonunda tüm bu soruların cevaplarını somut ve kesin bir biçimde ortaya koyan Kıvılcımlı: yalnız Türkiye'deki değil bütün Kürtlüğün kurtuluşunun ancak Kürdistan Proleterya Partisinin önderliğinde gerçekleştirilecek bir devrimle mümkün olabileceğini söyler. Şöyle der:

«a) **Stratejice:** Kürt proletaryası orta sınıfları, yani (küçükburjuvazisi+Kürt aydın) ları davasına bağlayaraktan, başta ameliyelerin hususi teşkilatı gelmek üzere tüm miriyoları bu sayede de bütün Kürt köylülüğünü kendine çekecek ve hep birden Kürdistan işçileri ile köylülerının demokratik diktatörlüğüne götürecektir.

«b) **Taktikçe:** Kürt proletaryası, Türk proletaryasının kardeş yardımı ile ve kesin Bolşevik sınıf mücadelesi usulü ile harekete geçecek, Kürdistan'da başlayan demokratik burjuva devrimine proleter damgasını, vuracak, sömürge kurtuluşunu sosyal kurtuluşa ve sosyalizme doğru, asgari programdan başlayarak inkişaf ettirecektir.

«2) **TEŞKİLAT:** Bu işleri yapacak Kürt proleteryasının bir Genel Kurmayı teşkil edilmelidir: **Kürdistan Komünist Partisi** Fakat böyle bir teşkilatın kurulması için deyim yerinde ise ağabeyi vazifesi Türkiye Komünist Partisi'ne düşer. Türkiye Komünist Partisi, uzun siyasi tecrübelerini, Kürdistan'ın içinde yaşadığı şartlara adapte, ederekten bu vazifeyi yapabilir.» (İhtiyat Kuvvet: Milliyet (Şark) S. 221-222)

Hepimizin bildiği gibi «bu vazifeyi yapacak olan Türkiye Komünist Partisi 40 yıl döğüştükten sonra dağılışa uğramıştır. Ve bugün bu görevi başaracak olan Proletarya Partisi yoktur. Türkiye soluna guruplar anarşisi hakimdir. Bu guruplar dönemi ilkelleğine son vermek ve Proletarya Partisini reorganize (yeniden örgütlemek) etmek ise ancak bir Devrimci Derlenişle mümkündür. Gerekli olan Derleniş'in metod ve biçimleri ise yine Kıvılcımlı Usta'nın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» broşüründe açıkça ortaya konmuştur.

Bizler o broşürde konan prensipleri hayata geçirmek için bütün gücümüzle çalışıyoruz. Her geçen gün gelişip güçleniyoruz. Eninde sonunda Türkiye Sol Cephesini derleyeceğimize ve Proletarya Partisinin **Reorganizasyonunu,** Eneski Sosyalizmin Teorik ve Pratik mirası üzerinde gerçekleştirebileceğimize inancımız tamdır.

Yalnız o vakte kadar Kürdistan'ın kurtuluş davası sürüncemede mi kalacak? Hayır. Bu gün Kürdistan toprağından da sosyalizm fışkırmaktadır. Onbinlerce Kürt aydını Marksizmi öğrenme çabasındadır. Ancak Kürdistan Solunun da en büyük zaafı Türkiye solu gibi, hareketin küçük burjuva aydınlar ortamını aşamamış, yani işçileşip-köylüleşememiş olmasıdır. Ve Kürdistan sosyalist hareketinin bu zaafı, hareketin guruplar anarşisi batağında bocalamasına neden olmaktadır. Bu gerçeklik Kürdistanda da bir Devrimci Derleniş yapmak gerektiği sonucunu ortaya çıkarmaktadır. Elbette ki Kıvılcımlı Usta'nın **«Anarşi Yok ! Büyük Derleniş!»** inin prensipleri Kürdistan sol guruplarının derlenişi ve bu derlenişten çıkacak Kürdistan Proletarya Partisi'nin **Organizasyonu** (örgütlenme) için de aynen geçerlidir. Yani parola hem Türkiye de hem Kürdistanda: **«Anarşi Yok ! Büyük Derleniş!»** tir.

Peki bizlerin yani Devrimci Derleniş siyasetinin Kürdistan Proleterya Parti'sinin inşası için bir çabası, bir yardımı olacak mıdır? Kuşkusuz olacaktır.

Devrimci Derleniş, Eneski Sosyalizmin teorik pratik silahlarıyla donattığı, bugün Devrimci Derleniş saflarında döğüşen Kürt yoldaşlarını sinesinden koparıp Kürdistana yolcu edecektir. Ama bu yolcu ediş, bu ayrılış; bir kuşun artık büyüyüp serpilen yavrusunu yuvasından uçurması, bir arının oğul vermesi neyse (nasıl doğal ve kaçınılmaz bir davranışsa) aynen öyle olacaktır.

Ve bu arkadaşlar Kürdistan'da **«Anarşi Yok ! Büyük Derleniş»** (kastedilen Anarşi Yok Büyük Derleniş!'in genel prensipleridir); **bayrağını** açacaklar, KPP'nin organizasyonunda katalizör maya rolünü oynayacak olan **öncü gurup** olmak için savaşa girişeceklerdir. **Peki** bu ayrılış ne zaman gerçekleşecektir? Yani Devrimci Derleniş'le bugün Devrimci Derleniş disiplininde dövüşmekte olan Kürt yoldaşlar ne zaman ayrılacaklar? Bu sorunun cevabını şöyle verebiliriz: Saflarımızdaki Kürt yoldaşlarımız, Kürdistanda bağımsız bir grup olarak Eneski Sosyalizmin yani gerçek Marksizm-Leninizmin bayrağını ona layık bir şekilde savunabilecekleri (toyca hatalara düşmeyecekleri) teorik ve pratik olgunluğa eriştiklerine inandıkları zaman ayrılık saati gelip çatacaktır. Bu konuda karar verme yetki ve sorumluluğu tümüyle Kürt arkadaşlarımıza aittir. Arkadaşlarımız bugün bile, isterlerse ayrılabilirler. Tekrarlayalım ki, bu ayrılışmanın ne zaman olacağı sorunu tamamiyle Kürt arkadaşlarımızın bileceği bir iştir.

Söz konusu ayrılma gerçekleştikten sonra Devrimci Derleniş Kürdistanda kendi adına siyasi çalışma yapmayacaktır. Ancak Kürdistan Marksist-Leninistleri ile en sıcak dayanışmayı her zaman sürdürecektir.

Yaşasın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» Parolasını Türkiyede ve Kürdistanda hayata geçirmek için savaşan Proleter Devrimciler!

Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşçe dayanışması!

Yeni VP Kıvılcımlı Ustanın Emeğine Çaldığı Pisliği Temizlemelidir

Bilindiği gibi, bir süre önce, Yeni VP yayınladığı Kıvılcımlı Ustanın **İHTİYAT KUVVET: MİLLİYET (ŞARK)** adlı eserine, eserin içeriğiyle yüzseksen derece çelişen bir önsöz (Sunuş) eklemişti Bu önsöz kısaca da olsa, Devrimci Derleniş'in geçen sayısında eleştirilmiş ve bu önsözün Yeni VP'nin anti-Kıvılcımist, dolayısıyla anti-Leninist içyüzünü göstermekten başka bir değer taşımadığı okuyucuya gösterilmişti.

Hatırlatmakta yarar var. Yeni VP söz konusu yazısında şöyle diyordu:

«Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkının gerçekleşmesi ancak: bugünkü eğemen sınıfların siyasi, ekonomik vs. egemenliğine son verilerek sağlanabilir. Bu ise, Vatan Partisi Programının gerçekleşmesinden başka bir şey değildir.» (A.g.e s: 12)

Açıkça görüldüğü gibi, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkının gerçekleşmesi ancak: bugünkü egemen sınıfların siyasi, ekonomik vs. egemenliğine son verilmesine, yani Türkiyede Demokratik Devrimin zaferine ısmarlanır. Bu görüş Kürdistan Proletaryasının mücadelesini ve onun önderliğinde yürütülecek Kürdistan Demokratik Devrim Hareketini, Türkiye Proletarya Hareketinin Kuyruğuna takmaktadır. Bir ulusun Proletaryasının ve Halkının kendi bağımsız mücadelesiyle, kendi ülkesinde devrim yapabileceğine inanmamaktadır. Bu görüş Kürdistan Proletaryasını ve Halkını aşağılamakta ve ona: «Sen kendi devrimini yaparak «Kendi Kaderini Tayin Hak kını gerçekleştiremezsin. Buna gücün, yeteneğin vs. elvermez. Onun için beni bekleyeceksin. Beklemek zorundasın. Ben (Türkiye Proletaryası olarak) Türkiyede demokratik dev rimi yapıp, «bugünkü egemen sınıfların siyasi, ekonomik vs. egemenliğine son ver»eceğim. Sen işte ancak o zaman «Kendi Kaderini Tayin Hakkını kullanabilirsin» diye seslenmektedir.

(Devamı Arkada)

Bu şoven anlayışın Marksizm-Leninizmle bir ilişkisinin olamayacağı açıktır. Acıdır ki bu görüşün sahipleri yüzlerine «Doktorcu» maskesi takmaktadırlar. Oysa Kıvılcımlı Usta: Kürtlüğün sömürge kurtuluşu «ancak» Türkiye Demokratik Devriminin zaferiyle gerçekleşebilir, demiyor. **«Mazlum Kürdistan halkı kurtuluşu zalim anavatanlara karşı bir savaş açarak başarabilir.»** (A.g.e. s: 218) diyor. Kürdistan halkının zalim anavatanlara karşı (biliyoruz Türkiye de bunlardan birisidir) açacağı bu savaş, «Bugünkü egemen sınıfların siyasi, ekonomik vs. egemenliği (...) son» bulmadan önce de pekala başarıya-zafere-ulaşabilir. Tıpkı Portekiz hakim sınıflarının egemenliği son bulmadan, Angola, Mozambik, Gine Bissau halklarının sömürge kurtuluşlarının gerçekleşmesi gibi. Fransız hakim sınıflarının egemenliği son bulmadan Vietnam ve Cezayır halklarının sömürge kurtuluşlarının gerçekleşmesi gibi.

Kürt ve Türk demokratik devrimleri aynı anda gerçekleşebilir. Ve Kürtlüğün sömürge kurtuluşu eğer Türk demokratik devrimine kadar başarılamaz ise, Türk devrimi elbette bu meseleyi de otomatikman çözüme kavuşturacaktır. Ancak bu devrimlerin aynı anda mı, yoksa ayrı ayrı zamanlarda mı gerçekleşeceği konusunda bugünden bir yargıya varmak (Yeni VP nin yaptığı gibi) işçi sınıfı bilimini terkedip falcılığa soyunmak olur.

Yeni VP'nin bu anlayışı, Kürt Proletaryasının ayrı örgütlenmesi gerektiği şeklindeki bilimsel doğruyu da reddeder. Çünkü Kürdistan Proletaryasının ve tekmil Kürt Halkının Kendi mücadelesiyle kendi kurtuluşunu gerçekleştirebileceğine inanmayan ve bunu reddeden bir anlayış ister istemez bu ayrı mücadeleyi yürütecek olan örgütün (Kürdistan Proletarya Partisinin) gerekliliğini de reddetmiş olur.

Yine biliyoruz Yeni VP'nin adı geçen önsözde yaptığı saçmalıklar sadece yukarıdaki satırlardan ibaret değildi. Yeni VP şöyle devam ediyordu yazısına:

«Vatan Partisi programı, tüm ulusların, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı'nı şu veya bu yönde kullanabileceği, ve kullandığı takdirde hiç bir baskı ve zorla karşılaşmayacağı bir demokratizmi inşa eder. Hakkın fiilen gerçekleşmesini sağlar. Bu hakkı kullanıp ayrılmayı veya kalmayı bütünüyle o halkın kendi seçimine terkeder. VP programı, onun tercihini özgürce yapabileceği şartlar sağlar. Ve bu şartlar, ancak VP programının, yani Demokratik Devrimin gerçekleşmesiyle kazanılabilir.

«Bu nedenle, VP programı ya da Demokratik Devrim, ezilen bir ulusun ayrılma hakkını kullanabileceği demokratizm şartlarını gerçekleştireceği için; ve ezilen ulusun da önünde esas devrimci adım, yakalanacak «ana halka»; kendi kaderini tayin hakkını kazanabileceği şartlara ulaşmak olduğundan ezilen ulusun da programıdır.» (A.g.e. s: 13)

Görüldüğü gibi Yeni VP, «VP programı (...) ezilen ulusun da programıdır» diyor. Bir kere ulusların programı olmaz. Ulusları yeden sınıfların programı olur. Bu nedenden dolayı VP programı şu ya da bu ulusun programı değildir. Olamaz da. VP programı Türkiye İşçi Sınıfının bugünkü (minima) programıdır. Yeni VP bu açık gerçeklikten habersiz görünüyor. Belki «sürçü lisan ettik. Biz, ezilen ulusun proletaryasının programıdır, demek istedik» diyeceklerdir. Olabilir.

Program aynılığı, stratejide aynılığı, taktik te aynılığı, tüzükte (örgütte) aynılığı gerektirir. Ayrı örgütlenmeyi gereksiz kılar. Yani aynı programa, aynı tüzüğe, aynı stratejiye ve aynı taktiklere sahip iki ayrı parti olamaz. Olur demek Arabistanın bütün develerini değil güldürmek at gibi kişnetmeye yeltenmek demektir. Bundan dolayı Yeni VP, bu teziyle ayrı örgütlenmeyi bir kez daha reddetmiş olmaktadır.

Yeni VP tüm bu şovence saçmalamaları yaptıktan sonra, her şeyin üstüne soğuk su içerce, şöyle diyerek günahlarından arınmak ister:

«Bütün bu söylediklerimizden maksadımız, Milliyet meselesi üzerine «yeni» yorumlar yapmak değildir. Zaten bu kitap ve Dr. H. Kıvılcımlı'nın diğer eserleri bu görevi yeterince yerine getirmiştir.» (A.g.e. s: 13)

Gördünüz mü adamlardaki utanmazlığı, arlanmazlığı? Hem Ustanın eserinde konan bilimsel görüşlerle taban tabana zıt, o görüşlere kalleşçe arkadan saldıran bir yazıyı («sunuş»u) Ustanın eserinin başına ekleyeceksin, hem de «söylediklerimizden maksadımız «yeni» yorumlar yapmak değildir» diyerek kuzu postuna bürünmeye çalışacaksın. İşte küçükburjuva külah kapıcılarımızın ikiyüzlü oportünizmine tipik bir örnek. Bu, Kıvılcımlı Ustanın eserlerinin başına ilk kez gelen bir olay değildir. Bir zamanlar Aksungur manyağı da Ustanın Tarih Tezi adlı yüce emeğini çorbaya çevirdik ten sonra şöyle diyerek yaptığı bu namussuzluğun vebalini Kıvılcımlı'ya yüklemeye kalkışmıştı

«Ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın parçalanmış emeğini dileğine uygunca (Kendisi nasıl birleştirmeyi düşünüyor idiyse öylece) birleştirmek arkadan gelenlere kaldı. (...) Dr. Hikmet Kıvılcımlı, emeğini kendi eliyle birleştirmek olanağını bulsaydı, buradaki metodundan şaşmayacaktı. Biz de öyle yaptık.» (Tarih Tezi-Tarih-Devrim-Sosyalizm T.M.Y. Nisan 1976 s: 3)

Yine Yeni VP'nin ortanca kellesi, kendi zırva tezlerini Kıvılcımlı'ya malederek Ustanın **Oportünizm Nedir?** adlı eserine kara çalmadan edemedi. Şöyle çaldı karayı:

«Bu maddeler Dr. H. Kıvılcımlı'nın Oportünizm Nedir? adlı kitabının «Başa Geçme (Güç+Denem) İle Olur»bölümünden kısaltmalar yapılarak aktarılmıştır» (H. Yılmaz. TSİP Olayı vs. s:179) (Bu tahrifatın eleştirisi o zaman bizlerce yapılmıştı. Bak: Devrimci Derleniş sayı: 2)

Gördüğümüz gibi Yeni VP nin her üç kellesinin de yaptığı iş aynı: En ortodoks Doktorcu görünüm altında Kıvılcımlı'ya arkadan saldırmak. Onları bu yola iten hastalık da aynı: Anarşistlik=(Otorite megalomanlığı+ Otorite düşmanlığı) Hastalıkları aynı olunca kaçınılmazca hastalıklarının semptomları (belirtileri) de aynı oluyor. İnanmadıkları Kıvılcımlı'yı paravan olarak kullanmak istiyorlar. Ve görünüşte en hızlı Kıvılcımlıcı geçinerek Türkiye Proletaryasının başına ve tarihe geçeceklerini sanıyorlar. Aldanıyorlar...

NAMUSLUCA ÖZLEŞTİRİ YAPMAK YERİNE, PİSLİĞİNİ ÖRTEN KEDİYİ TAKLİT EDİŞ

Yeni Sosyalist'in 24 Temmuz 1979 tarihli 83. sayısında Milli Mesele üzerine bir yazı, Yeni VP'nin deyişiyle bir **«program bildiri»** yayınlandı. Yazıyı okuyunca şaşırdık kaldık. Yazı Yeni VP'nin, Kıvılcımlı'nın eserinin başına eklediği «sunuş»ta savunulan ve bizim yukarıda bir kez daha eleştirdiğimiz görüşlerin tam 180 derece karşıtı olan bir fikri savunuyordu. Ve Yeni VP, postadan çıktığını söylediği yazının, başına eklediği «Sosyalist» imzalı bir açıklamada, yazıya «hemen bütünüyle» katıldığını belirtiyordu. Şöyle diyordu:

«..İçeriğine hemen bütünüyle katıldığımız bu bildiriyi iktibas etmemizin yararlı olacağını düşündük» (A.g.y. s: 11)

Şaşmamak elde değildi. Şöyle deniyordu yazıda:

«O halde, Kürdistan'ın Proletarya Sosyalistlerinin önündeki görev: Kıvılcımlı'nın bu geliştirdiği teoriyi; Marksizm-Leninizmi en gelişmiş biçimiyle kavramak; ve bu araçla Kürdistan'a ilişkin birikmiş malzemeyi işleyerek; yani Kıvılcımlı'nın 40yıl önce yaptığını daha bol ve kaliteli malzemeyle ve daha yetkin kavramsal-metodolojik araçlar kullanarak yeniden yapmak; Kürdistan gerçeğinin özünü, ekonomi, sınıf, üstyapı ve tarih ilişkilerinin orijinallikle'rini açığa çıkarmak; ve bu klasifikasyon temelinde Kürdistan Proletaryasının programını ve taktiklerini belirlemektir.

«Bu görevler anlatıldığı biçimde yapılmadıkça; ne devrimci bir parti kurulabilir, ne de parti birliğinin dayanacağı ilkeler sorunu gündeme gelebilir.» (A.g.y.)

Görüldüğü gibi burada savunulan görüşle, Yeni VP'nin «sunuş»ta savunduğu görüşler birbirinin tam karşıtıdır. «Sunuş»ta VP Programının Kürt Devrimcilerinin de programı olduğu savunulurken, burada. Kürdistan Proletaryasının henüz bir programı olmadığı; Marksizm-Leninizmin (Eneski Sosyalizmin Teorisinin) ışığında Kürdistan'ın tarihinin, ekonomisinin, sosyal özelliklerinin, her türlü sınıf ilişki ve çelişkilerinin araştırılıp incelenmesi gerektiği, programın da ancak bu görev başarıyla tamamlandıktan sonra belirlenebileceği savunulmaktadır. Meselenin doğru konuluşu da zaten böyle olmalıdır.

Bu yazıyı benimseyip yayınlamakla, Yeni VP güya hatasından kurtulmuş oluyordu. Hatalardan arınmanın ne esaslı (!) bir yolu değil mi? Ama bu yol Marksizm-Leninizme aykırı imiş, kimin umurunda, Namuzluca özeleştiri yapacağına, kedi pisliğini örterce ört üstünü hatanın geç git işine. Yoksa Yeni VP tekkesinin varlığı tehlikeye girer.

YENİ VP, YUVARLANDI REFORMİZMİN BATAĞINA(!!)

Kıvılcımlı'nın eserinin önüne ekledikleri «sunuş»ta şöyle yazıyordu Yeni VP:

«İster ezilen, ister ezen ulustan olsunlar VP programının tüm devrimci mücadelenin hedefi olduğunu ve olması gerektiğini kavrayamayanlar gerçekte, nice keskin görünürlerse görünsünler özünde reformızmi öne geçiriyorlar, burjuvazinin kuyruğuna takılıyorlar demektir.» (Sunuş s: 13)

Şimdi (bugün) YVP'nin bizzat kendisi, VP Programının Kürt Proletaryasının programı olmadığını, Kürt Proletaryasının Programını belirleme görevinin önümüzde duran acil bir görev olduğunu söyleyen bir yazıya «hemen bütünüyle katılı»ıyor. Öyleyse YVP «nice keskin görünür (...)se görünsün (..) özünde reformizmi öne geçiriyor(..) burjuvazinin kuyruğuna takılıyor (..) demektir» (!!)

Zavallılar, daha bir kaç ay önce kurtulmuşlardı(!) reformizm bataığından, bugün yeniden yuvarlandılar aynı batağın içine(!) Gelin siz olun da acımayın şu YVP'nin başına gelenlere...

İKİ SÖZCÜK DE KÜRT PROLETARYASI ADINA KONUŞAN ARKADAŞA

Gerek (Yeni Sosyalistte çıkan) yazının içeriğinden, gerekse «Sosyalist» imzalı açıklamadan anlaşıldığına göre yazıyı kaleme alan arkadaş bir Kürt devrimcisidir. Bu çok sevindirici bir durumdur. Ne var ki arkadaş Usta'nın kitabına eklenen «sunuş»ta savunulan görüşlere (Program konusunda) bütünüyle karşıt bir yazı kaleme almasına rağmen, karşı olduğu görüşlere tek sözcük de olsa bir eleştiri yöneltmiyor. Onun da tıpkı YVP gibi **eleştiri özeleştiri** silahını kullanmaktan ödü patlıyor. Gerçi YVP ile bir yandaşı (yazının içeriğin-

(Devamı Sayfa 14'de)

Kaynayan Petrol Kazanına Uzanan Alman Kepçesi

Ortadoğunun zengin petrol kaynakları olmasaydı İsrail diye bir devlet hiç olmayacaktı. İsrail devletinin varlığı ise tek bir şeye hizmet eder: emperyalistlerin Ortadoğu petrolünü dilediklerince sömürmelerine..

Dünyanın dört bucağından toplanıp getirilmiş Yahudilere yapay bir şekilde kurdurulmuş İsrail devleti Arap Halkının bağrına ve Ortadoğu petrolünün can damarına sokulmuş bir kamadır; tüm Basra Körfezi ve Kerkük petrolünün Akdenize oradan da emperyalist metropollere akıtıldığı petrol boru hatlarının (pipe line) şah damarına oturtulmuş bir zebanidir. İsrail emperyalistlerce bilinçli bir şekilde oluşturulmuş bu konumuyla dünyanın en ucuz elde edilen, en çok kar getiren Ortadoğu petrolünün emperyalistlere akışını garanti eder. İsrailin emperyalist ülkelere hizmeti bununla da bitmez. Genişleme siyasetiyle hem ilk yerleştirildiği Arap toprağı Filistinden Arap Halkı kovarak hem de sonra işgal ettiği Mısır, Ürdün, Suriye Lübnan topraklarından Arap Halkı göçe zorlayarak yarattığı huzursuzluk yüzünden Arap Halkını sürekli savaş durumunda tutar. Böylece savaşla kafası doldurulan, İsrail düşmanlığı ile beslenen Arap Halkına sınıf savaşı unutturulur. Arap Halkının uyanışının önüne set çekilmiş olur. Bu rezil emperyalist oyununun kuklası İsrail ise kuklacısı ABD Emperyalizmidir.

ABD Emperyalizmi, İsrailin en büyük destekçisi, gerici Arap yönetimlerinin (Kralların, Emirlerin) can dostudur. Biraz gözünü açmış Arap Ülkelerinin Halkına ise İsrail kuklasını düşman göstererek kendini gizler. Hatta zaman zaman Ortadoğuda barış olanakları arayan tarafsız bir barış havarisi oluverir. Bazan da barışı kotarıcı (Camp David andlaşması ile Mısır Halkına karşı) yardım edici (Mısıra andlaşma karşılığı vereceği milyarlarca dolar ile) bir kurtarıcı oluverir.

Fakat bu rezil oyun sür git devam edebilir mi? Devam edemiyeceği son iki Arap-İsrail Savaşında görüldü. Bir halkın üzerine fazlaca gidilince anti-emperyalist uyanış kaçınılmazdı. Öyle oldu. Arap Halkı anti-emperyalist (daha da açıkçası anti-ABD) bir uyanışa uğradı.

Yurdundan edilmiş sürgün yaşayan Filistin Halkı var oldukça Arap Halkının bilinçlenme süreci durdurulamazdı. Ve Filistin Halkına karşı tutum, Arap Halkının dostu ya da düşmanı olmayı belirler oldu. ABD, Arap Halkın gözünde ve gönlünde giderek istenmez, düşman oldu. Sovyetler için ise zaman zaman büyük aksamalara rağmen (Sudan, Mısır gibi) gidiş tersi yön de idi.

CİA bu gidişi görmemezlik edemezdi. O zaman ezeli emperyalist «**böl ve yönet**» taktiği uygulandı. Camp David andlaşmasıyla belirli bir anti-emperyalist bilince varmış Arap Halk ikiye bölünmek istendi. Fakat Enver Sedat yönetiminden başka hiç kimse (Ürdünün Hüseyin Kralcılığı bile) böylesi bir ihaneti göze alamadı Oyun tutmamıştı.

O zaman ikili bir oyun daha sahneye kondu.. Bir yandan Arap Halkına gözdağı vermek için 110 bin ki şilik özel bir MÜDAHALE ORDUSU kurulduğu, bu ordunun çöl savaşları için özel eğitim gördüğü açıklandı. Bir yandan da ABD'nin Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) ile görüşmeler yapacağı söyleniyordu. Hatta eski Dışişleri Bakanı Henry Kissenger bir Ortadoğu gezisine çıkarak İsrail ile Filistinlilerin birbirlerinin varlığını karşılıklı tanımaları gerektiğini söylüyordu. Ve son olarak ABD'nin Birleşmiş Milletler daimi temsilcisi ANDREW YOUNG FKÖ temsilcisi ZEHDİ TERZİ ile, sözde Carter'in bile haberi olmadan gizli görüşmeler yapmıştı. Bu görüşmeler de İsrail Haberalma Örgütü MOSSAD'ın ajanları tarafından tespit edilmişti. Bunun üzerine Young BM Temsilciliğinden istifaya zorlandı.

Tüm bu gelişmeler boyunca İsrail ABD'ye kuşkularını açmakta, ABD de İsraile güvenceler vermektedir. Çünkü ABD için İsraili harcama noktasına henüz gelinmemiştir. Aksine bu kukla önemli görevini sürdürmelidir.

ALMANYA SAHNEDE

Bu gelişmelerin yanı sıra bir başka gelişme de Almanya Cephesindeydi. Şimdiye dek Ortadoğu politikasında hep ABD politikasını -dolaylı da olsa- destekleyen, (Arap alemine kan kusturan) **Golda Meir'li** İsrail İşçi Partisi ile Sosyalist Enternasyonalde sarmaş dolaş olan Almanyanın iktidar partisi SPD'nin Genel Başkanı Willie Brand'ın Avusturya Başbakanı Bruno Kreisky ile birlikte Avusturyanın Başkenti Viyanada Arafat'la görüşecekleri açıklandı. İlk haberde bu görüşmeye Federal Almanya Başbakanı Helmut Schmidt'in de katılacağı belirtiliyordu. Fakat Schmidt bu toplantıya katılmamıştır. Bu da Alman Emperyalizminin bu konudaki hesaplı davranışını gösteriyordu. Çünkü toplantının vardığı sonuç ve üzerine yoğunlaşan tepkiler Schmidt'in bu toplantıya niçin katılmadığını yeterince açıklıyordu. Schmidt bu toplantıya katılmış olsaydı resmi kişiliğinden dolayı Almanya diplomatik olarak güç durumda kalabilecekti. Willie Brand'ın ise SPD Genel Başkanı ve Sosyalist Enternasyonal Başkanı olmaktan başka resmi bir kimliği yoktu. Avusturya Başbakanı Kreisky'nin resmi kimliği ile bu toplantıya katılması ise Alman Emperyalizminin girişimini maskelemek ve ona KOÇ BAŞI'lığı etmekten ibarettir.

ALMAN EMPERYALİZMİNİN KEŞFETTİĞİ HAKİKAT

Toplantının sonucu Alman Emperyalizminin yeni gelinin baltayı kapının arkasında bulması gibi şu karar oldu:

«...**Üç lider ortak bir bildiri yayınlayarak İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesini ve Filistin halkına yasal haklarının tanınmasını sürekli ve kalıcı bir Ortadoğu barışı için temel koşul olarak sap tadıklarını belirtmişlerdir.**» (Cumhuriyet. 10.7.1979)

İnsanın «günaydın Hans Amca» diyeceği geliyor. Bu kırk yıllık hakikati acaba Hans Amca şimdi anlayı verdi de o yüzden mi böyle konuşuyor? Şimdiye dek cahilliğinden dolayı bilince çıkaramadığı bir gerçeği bir vahiyle birdenbire anlayı mı verdi? Böyle bir ce halet sınangılı Alman Emperyalizmine yakıştırılamaz. Alman Emperyalizmine böyle tatlı sözler söyleten; deli şinden çıkarılmak istenen Filistin yılanıdır. Onun arkasında saf tutmuş Arap Halkıdır. Arap Halkından da önemlisi bu halkın sahip olduğu petroldür.

ALMAN EMPERYALİZMİ PETROL YAĞMASINDAN PAY İSTİYOR

Alman Emperyalizmi İkinci Emperyalist Evren Savaşından bugüne yuvasını yapına geldi. Artık ABD Emperyalizminin sallanan dünya emperyalizm kenefinin jandarmalığı koltuğuna adaylığını koydu. Bu yol da öylesine palazlandı ki, Ortadoğu petrolleri uğruna ABD Emperyalizmiyle Ortadoğuda at koşturmayı göze alabiliyor.

Alman Emperyalizmi ABD ile her hesaplaşmak istediğinde sorunu hep AET (yani Avrupa) Amerika çatışması gibi koymayı pek sever. Böylece palazlanan Alman Nazi Emperyalizmini gözardı etmeye çalışır. Bu ezeli oyunu elbette ne Avrupalı emperyalistler ne de ABD emperyalizmi yutmaz. Ama özellikle geri kalmış ülkeler ve emperyalist metropol halklarının gözünden Alman Nazi Emperyalizmi uzak tutulmuş olur. Bu da bütün emperyalistlerin arzusuna uygun düşer. Çünkü hiç biri Dünya Halklarına nasıl bir canavar besleyip büyüttüklerini açıklamak istemezler. İşte son olayda Bruno Kreisky'nin Brandtın yanında yer alması, sorunun İsrail İşçi Partisinin de üye olduğu Sosyalist Enternasyonalde bağlanmak istenmesinin altında yatan gerçek budur.

Zavallı kukla İsrailcik de bu oyunu bilir. Ama Avusturya'ya bir nota vermekten öteye bir şey yapamaz. Çünkü Almanyayı resmen muhatap alabilmesi olanaksızdır. Çünkü Almanya **resmen** sahnede yoktur.

ALMAN EMPERYALİZMİNİN BİR TAŞI KAÇ KUŞ VURUR?

Artık bilmeyen olmasa gerek: Petrol demek emperyalist ülkelerin ruhu demektir. Bu önem petrolün kendisi kadar petrol üreticilerinin petrol karşılığı elde ettikleri petrodolarlardan da gelir. Emperyalist metropollerin dev petrol şirketleri petrolün bizzat ken disinden ve işlenmiş türevlerinden yılda milyarlarca dolar kar ederken, diğer tekeller (özellikle de silah tekelleri) de petrol karşılığı petrol üreticilerinin eline geçen petrodolarları bu ülkelere kendi pahalı sanayi mallarını satarak geri çeker; bir büyük vurgun da onlar vururlar. Sömürü bununla da bitmez petrol üretici ülkelerin elinde kalan fazla petrodolarları da yine kendi bankalarına çekerek bu parayı geri kalmış ülkelere kredi olarak verip hem faiz çekerler hem de onları kendi pahalı mallarını satın almaya zorlayarak sömürürler.

Özellikle Ortadoğu petrolü bugüne değin ABD petrol şirketleri aracılığı ile en çok ABD tarafından sömürüldü. İran'da Şah rejimi, Arap Dünyasında İsrail olgusu bu sömürüyü garanti eden elemanlardı. Şimdi Almanya ABD'nin tuttuğu İsraile karşı Sovyetlerin bir türlü tutamadığı Arap Alemini tutmakla bu yağma sofrasında bakın ne kuşlar vurur:

1 — İki Milyon Yahudiye karşı tüm Arap Halkı kazanmak baştan büyük bir avantajdır. Yani yağma sofrasına geç gelinmiş ama sağlam gelinmiş olunur.

2 — Petrol, İsrail'de değil; Araplardadır. İsrail ancak petrol boru hatlarını denetler. İsrail'in bu sıra Hiristiyan Arapları desteklemek bahanesiyle habire Güney Lübnan'a saldırması da Bahreyn petrolünü Lübnan'ın Güney Akdeniz kenti olan Sayda'ya ileten pet rol boru hattını kontrol altına alma çabasından başka birşey değildir. Yani petrol boru hatlarını başka yollarla garantiye almak bile İsrail'i fonksiyonsuz kılmaya yetecektir. Nitekim Irak'ın bulduğu Irak-Türkiye petrol boru hattı bu yollardan biridir.

3 — Petro-dolarlar da Araplardadır. Her yıl tüm Dünyaya satılan petrol karşılığı elde edilen milyarlarca doları Araplardan çekme yarışını kazanmak da şüphesiz ki, İsrail'e karşı Arapları tutmakla çok daha kolay olacaktır.

4 — Yıllardır İsrail (dolayısıyle ABD emperyalizmi) karşısında denize düşen yılana sarılır misali Sovyetlere yaklaşan Arap Alemini: Sovyet nüfuzundan, Arap Düşüncesini: Sosyalizm ışığından uzaklaştırmak.

5 — Bütün bu ve benzeri çıkarlar sonucu emperyalizm kenefine ABD'nin yerine jandarma yazılmak.

Bu çıkarların kokusunu almış ve kendine güveni tam olan Alman Nazi Emperyalizmi bu yolda girişimlerine devam etti. Almanya Dışişleri Bakanı Genscher bir Ortadoğu gezisine çıktı. Tarafların birbirlerini tanımaları öğüdüyle geçen gezi görünüşe göre başarısız geçmişti. Yani hiç bir olumlu sonuç alınamamıştı. Zaten Alman Emperyalizminin hemen bir başarı beklediği de yoktu ya. Amaç oyunu tüm Dünya kamuoyunu etap etap alıştırarak sürdürmektir. Tüm başarısızlık edebiyatının altında yatan şu başarı ise «Hür Basınımıza» bile yansımadan edemedi:

«**Almanyanın Filistin politikasını görülmemiş bir şiddetle kınayan İsrail'lilerin büyük telaşa düştükleri görüldü.**

«**Son zamanlarda Batı Avrupa ülkelerinin** (sadece Almanya demek yetmiyor. Hemen ardından «**Avrupa** ülkeleri» demek gerekiyor. Tüm amaç Alman Nazi Emperyalizminin yeniden doğuşunu gizlemek. Bu konu da bizim «Hür Basın» da en az Batılı yandaşları kadar hassastır. D. Derleniş) **Ortadoğu meselesinin çözümü için Filistin'lilere devlet kurma hakkı tanınmasını istemeleri ve İsrail'i desteklemekten vazgeçmeleri İsrail'i yalnız bıraktı.**» (Günaydın. 11.9.1979)

İsrail kuklacığı böylesine tedirgin iken Filistin Halkı adına Arafat ise alabildiğine memnundur. «**Hür** Basın» onu da Arafat'ın zafer işareti yapan fotoğrafının altına şöyle not düşüyor:

«**Arafat'ın keyfine diyecek yok**

«**Alman Dışişleri Bakanının son açıklamasını Filistin davasında önemli bir adım olarak nitelendiren Filistin Kurtuluş Örgütü Lideri Yaser Arafat memnuniyetini zafer işareti yaparak her yerde belirtiyor...**» (A.g.y.)

Alman Nazi Emperyalizmi daha «**Bismillah**» **der** demez bu kadar başarı kazanıyor. Ama bütün ajanslar ve gazeteler bunu başarısızlık olarak verme gayreti ile yarışta.. Bu da Alman Nazi Emperyalizminin bir başka başarısı...

Bütün bu gelişmeler neyi gösteriyor? Bilimsel Sosyalizmin şu alfabetik gerçeğini: Emperyalizm var oldukça emperyalistlerarası pazar kavgasının ve buna bağlı olarak savaşların bitmeyeceğini. Varsın kapışsınlar denebilir mi? Denemiyeceği şurdan belli ki: Kapışan doğrudan doğruya ABD ve Alman Nazi Emperyalizmi değildir. Mazlum Arap Halkı Emperyalizmin kuklası haline getirilmiş Yahudi Halkı ile kapıştırılıyor. Önümüzdeki yıllar Emperyalistlerin petrol tutkusunun Ortadoğuyu daha beter kan ve barut fıçısına döndüreceği günlere gebe. Bu Emperyalist zehirinin panzehiri ancak ve ancak Arap ve Yahudi Halklarının sosyalizm kardeşliğinde birleşmesidir. Bunun dışındaki her yol her iki halk için de kan ve göz yaşından başka bir anlama gelmez, gelemez.

1979 Petro

Günlerdir burjuva basının ve uluslararası parababalarının en fazla gürültü kopardığı sorunlardan birisi de petrol bunalımı. Neden bu kadar gürültü koparıyorlar acaba bu konuda?

Petrol kapitalist ekonominin kan damarları ağı içinde akan kan gibi önemli bir enerji kaynağıdır. Kapitalist ülkelerde hem üretimde, hem de tüketimde burjuvaziye kendine «KARA ALTIN» dedirtecek kadar gerekli olan petrol, bir zamanlar kaliteli bir maden suyundan daha ucuza alınırken birden pahalanıverdi. Son günlerde OPEC (Petrol Üreten Ülkeler Örgütü) in, petrol fiyatlarını 14 dolar 55 sentten, 18—23,5 dolara kadar artırması, yani % 28— % 64 zam yapması: İşte bu kapitalistleri bu kadar gürültü kopartmaya, istemeseler de kara kara düşünmeye iten neden.

Bizce kapitalistlerin bunalımının altında yatan asıl neden, kapitalizmin iç çelişkileri, plansız ekonomisi, kapitalizmin artık çökmek üzere can çekişen, geberen bir düzen (Emperyalizm) oluşudur. Yirminci yüzyılın son çeyreğinde, dünyanın ekonomik ve politik durumunu büyük ölçüde etkileyen kapitalist sistemin «bolluk» (!) ya da tüketim düzenini temelinden sarsan petrol bunalımına daha yakından bakalım.

A. PETROL BUNALIMININ NEDENLERİ

1. Plansız Kapitalist Üretim: Kapitalist kadar üretimde plansız kimse yoktur. Çünkü kapitalist için en önemli şey KAR dır. Bu nedenle karını artırmak amacıyla üretimini de elinden geldiğince artırmaya çalışır. Yani üretim günden güne büyür. Peki malını pazarlıyabilir mi? Hayır. Çünkü emperyalist metropolün iç pazarı daralmıştır. Bunun nedenleri:

a) **Kapitalin Organik Birleşiminin Yükselmesi:** Sermayenin organik birleşimi, değişmez sermayenin (makineler, hammadde giderleri vs.) değişir sermayeye (yani işçi ücretleri) bölünmesiyle elde edilen orandır. Bu oranın büyümesi, değişmez sermayenin, değişir sermayeye oranla daha fazla arttığını gösterir. Yani makineler büyür, hammaddeler artar. Böylece işin verimi artar. Yani imal edilen eşya kitlesi, yani arzedilen metalar yığını artar. Ücretlerin toplam tutarı değişmez sermayeye dolayısiyle metaya oranla azaldıkça, işçilerin ve emekçi yığınların büyüyen metalar yığınından satın aldığı pay da eksilir. Bu nedenle metaların talebi azalır. Böylece arz çoğalırken talep azalır.

b) **İş Veriminin Artması:** Emperyalizm çağında tekniğin emperyalist tekellerin gericiliğine rağmen gelişmesi, işin bilimsel bir şekilde örgütlenmesi, yani rasyonalizasyon, işin verimini artırır. İşin veriminin artması, işçinin bu artıştan aldığı payın eksilmesi demektir. O halde: Gene talep (çalışanların alım gücü) azalırken, arz (işin verimi) yükselir.

c) **Tekel Fiatları:** Emperyalizm çağında çeşitli üretim dallarında rakipsiz kalan tekeller, istedikleri fiyatları emekçi yığınlara dayatırlar. Tekellerin fiyatları aşırı artırması karşısında gene kitlelerin alım gücü azalacağından talep düşer.

d) **Enflasyon - Devalüasyon:** Kapitalist ülkelerde sürekli görülen pahalılık (enflasyon) ve para değerinin düşürülmesi (devalüasyon) talebi azaltır.

İşte bu dört şıkta özetlediğimiz nedenlerden iç pazarı daralan kapitalist ülkeler, kendilerine «yolunacak kaz», yani pazar ararlar. Pazar bulalım derken de birbirlerinin boğazına sarılmadan edemezler. Böylece büyük bunalımlar doğar. Petrol bunalımının altında yatan nedenlerden birisi bu plansız ekonomidir.

Emperyalistler gözlerini bürüyen kar hırsı ile önlerinde duran uçurumu göremiyorlar. Üretimlerinin plansız olarak anormal derecede büyümesi sonucu, petrole olan talepleri kaçınılmaz olarak artıyor. Çünkü kurdukları üretim sistemi, daha önce de bahsettiğimiz gibi bir zamanlar kaliteli bir maden suyundan ucuza, yani sudan ucuza alınan petrole bağımlı, Kapitalizmin kör arz ve talep yasası burada kendini gösteriyor. Petrole olan talep arttıkça, buna karşı gelen arz, eskiye oranla daha az olacağından petrol fiyatları artıyor. Emperyalist ülkelerin petrol talepleri günden güne büyük artış gösteriyor.

Batılı uzmanların hesaplarına göre petrol ihtiyaçları 1980 de 3150 milyon tona, 1985 de ise 3900 milyon tona ulaşaktır. Bu rakam 1970 de ise 1850 milyon tondu. Görüldüğü gibi emperyalist Batı'nın petrol ihtiyacı nasıl büyük bir artış kaydediyor: 15 yılda 2 mislinden de fazla bir artış! Diğer taraftan kapitalistlerin kendi örgütü, yirmi Batı'lı ülkeyi bir araya getiren Uluslararası Enerji Ajansı, 1985 yılında Batı'lı ekonomilerin günde **2 milyon varil** petrol açığı ile karşılaşacağını açıklamaktadır. Bu açık 1990 yılında ise **10,6 milyon varile** yükselebilecektir.

2 — EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞKİ — Emperyalizm dönemi, her ne kadar **tekeller dönemi ise:** yani serbest rekabet ortadan kalkmışsa da, tekeller arası sinsi rekabet bu dönemde çok daha büyük boyutlarda devam eder. Tekellerin rekabeti, serbest rekabetten çok daha büyük ve yıkıcıdır. Birinci ve ikinci emperyalist Evren savaşları, tekeller arası, emperyalist metropoller - arası rekabetlerden doğmuştur. O zaman birbirleriyle savaşan bu ülkeler, şimdi belli başlı üç kutupta yer alıyorlar. Başta emperyalizmin dünyadaki jandarması ABD, ikincisi Japonya üçüncüsü ise başını Almanya'nın çektiği AET Emperyalizmi- ve birbirlerine hem dost görünüp hem de «madik atma» çabasındalar.

Geçenlerde Batılı ülkeler çeşitli konularda birbirleriyle uzlaşmak amacıyla Tokyo'da bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda Amerika dışındaki Batılı ülkeler, Batı'lı ülkelerin tüm petrol tüketiminin %38'ini eriten ABD'ne petrol tüketimini kısmasını söylediler. Aynı şekilde ABD de diğerlerine «petrol tüketiminin sınırlandırılmasını, OPEC ülkelerinin petrol fiyatlarını artırmalarına bir son verilmesini ve petrole resmi olmayan karaborsa alımların denetim altına alınmasını» öneriyor. Arkasından Singapur ve Rotterdam'dan karaborsa alımları kendisi yaparken diğer Batı'lı ülkeler tarafından yakalanıyor. Üstüne üstlük, yeni zamdan önce, kış için ısıtma yakıtı stoku yapmak amacıyla petrol satıcılarına varil başına 5 dolar prim vermeyi kararlaştırıyor. Bu da tabii, ABD'nin diğer Batı'lı müttefiklerini gücendiriyor.

Ayrıca ABD'nin petrol fiyatlarının artmasında çıkarının olduğu mutlak. Nitekim 1973 petrol bunalımında böyle oldu. Ünlü Le Monde Diplomatique'in Ocak 1979 sayısında başyazar Claudie Julien «Petrol Efsanesi» başlıklı yazısında şöyle diyor: «Daha 1972 Aralığında «Revüe Française de Science Politique» de Liuya'lı bir önemli kişinin imzasıyla yayınlanan bir yazıda, Beyaz Saray"ın petrol fiyatlarının artırılmasına cesaret vereceği varsayımı hatırlatılıyordu. Amerika'da uzmanlaşmış (petrolde-Ç.N.) basında, diğer enerji kaynaklarının kullanılışını karlı kılabilmek için petrol fiyatlarını arttırmanın doğru olup olmadığı tartışılıyordu. Daha sonra, 1973 Nisanında «Foreign Affairs» dergisi, pratik sonuç olarak, fiyat artırımlarına yeşil ışık yakan uzun bir yazı yayınlıyordu. Bu yazının altındaki imza çok önemliydi: James Akins, yani Dışişleri Bakanlığının enerji problemlerini çözümlemekle görevli kaldığı kişi. Sonbaharda Akins elçi olarak atandı... Suudi Arabistan»a

«Petrol silahının İsrail'e yöneltilmiş olduğu ve Ekim savaşının (İsrail—Arap savaşı —Ç.N.) bu formüle derhal bir patlayıcı güç sağlandığının önemi pek azdır. OPEC'in elinde görünen silah aslında Washington'un elindeydi: Yönetilen hedef de birinci derecede İsrail değil, Birleşik Amerikanın dış ekonomik ilişkilerdeki rakipleriydi» Le Monde Diplomatique — Ocak 1979 Aktaran A.B. Kafaoğlu- Enflasyon -sh.321)

Gene bu konuda «Foreign Policy» dergisinde şu satırlar yer alıyordu. «1971'den beri Birleşik Amerika Ortadoğudaki petrol üreticilerine fiyatları yükseltme ve yukarı düzeyde tutmakta cesaret vermiştir. (...) Amerikan Hükümeti... Yüksek petrol fiyatlarının... Avrupa ülkeleri ve Japonya karşısında kendi lehinde sonuçlar vereceğini hesaplıyordu.» (Foreign Policy - Aktaran AB. Kafaoğlu - Enflasyon sh.322)

Bu amaçla ABD emperyalizmi, yukarıdaki alıntılardaki petrol fiyatını artırma yöntemleri tutmazsa yeni yöntemler uyguluyor. Doların değerini bilinçli olarak düşürerek petrol fiyatlarının artmasını sağlıyor. Böylece ABD emperyalizmi bir taşla iki kuş vuruyor. Birinci kuş az önce bahsettiğimiz Japon ve Alman Emperyalizminin petrolde dışa bağımlı oluşu, ABD'nin ise kendi büyük petrol yataklarının oluşu ve böylece ABD'nin Japon ve Alman Emperyalizminin ekonomilerini sarsması. İkinci kuş: Doların değeri düştüğünden «Madein USA» yazan mallar, Alman ve Japon emperyalizminin malları karşısında ucuz olduklarından daha fazla satacak ABD emperyalizmi, diğerlerinin rekabetini kıracaktır. Alman ve Japon emperyalizmi ise bunu önlemek için dolara değer kazandırmaya çalışacaklar, bu amaçla kendi bankalarının kasalarında ABD dolarını biriktirecekler, piyasadan çekeceklerdir. Görüldüğü gibi ABD nin kaybettiği hiçbir şey olmuyor, aksine karı oluyor bu oyunlardan.

3 — ULUSLARARASI PETROL TEKELLERİNİN YARATTIKLARI SUNİ DARLIK

«Sovyetler Birliği, ABD petrol şirketlerini suni darlık yatarak Rotterdam Spot Alım Piyasasında fiyatları artırmaya çalışmakla suçlamıştır.

«Tass Ajansı, ABD Başkanı Jimmy Carter'in petrol ithalatına prim verilmesi yolundaki kararının da Batı Avrupa ile ABD arasında çatışmaya yol açtığını, bu çatışmanın, Batı ülkelerinde kullanılan petrolün %80'ini sağlayan petrol şirketlerinin petrol darlığı yaratmalarına sebep olduğunu söylemiştir. TASS, ABD petrol şirketlerinin ithal edilmiş bir varil petrolden iki misli kar elde ettikleri için ABD'deki yerel petrol kaynaklarına yönelmediklerini söylemiştir.»

Yukarıdaki alıntıda adı geçen Rotterdam petrol pazarı, belli başlı üç petrol şirketinin ki bunlara «Üç Büyükler» deniyor- Bulkoil, Trasoil ve Vital-hegemonyalarını sürdürdükleri ve uluslararası petrol ticaretinin beşte dördünü kapsayan çok geniş bir pazardır. Petrol şir-

Bunalımı

ketleri önce Rotterdam'daki depolarını ucuz petrol ile ağzına kadar doldururlar, sonra fiyatları suni darlık yaratıp yükselterek bu yüksek fiyattan ellerindeki petrolü satarlar.

«Uluslararası serbest ticaret, hem yüksek düzeyde karların oluşmasına, hem de piyasada geniş çaplı spekülasyona neden oluyor. Tüccarlar bir yandan petrol satarken, öte taraftan da fiyatların düşmesini ve daha ucuz fiyatlarla depolarını yeniden doldurmayı umuyorlar.» (Yankı -sayı 435 -sh: 22)

Uluslararası petrol tekellerinin bu oyunlarını Batı'lı ülkeler bakın nasıl görüp itiraf ediyorlar: «Paris'teki Uluslararası Enerji Ajansı (IEA) ; Avrupa Ekonomik Topluluğu (EEC) ve OPEC yetkilileri, **önümüzdeki gelişmeye kuşkuyla baktıklarını belirterek Rotterdam pazarını eleştiriyorlar.**

«OPEC ülkeleri, meydana gelen açıklara karşı koymayacak fiyatlarını (herhalde petrol fiyatlarını olacak -DD) mümkün olduğu kadar sabit tutmaya çalıştıklarını söylüyorlar. Fiyatların bu şekilde yükselmesinde gerçek sorumluların, **Rotterdam tüccarları** olduğunu iddia ediyorlar.

«Bunun da ötesinde, OPEC ülkelerinin kendi ürünleri olan, fakat Avrupa'da işlenen petrolü son derece yüksek fiyatlarla gerisin geriye satın almak zorunda kaldıklarını ve bu yüksek fiyatların uluslararası petrol piyasasının başarısızlığının bir delili olduğunu iddia ediyorlar.» (abç—DD) (Yankı- Sayı 435 S: 22)

4 — ARAP HALKLARININ BAĞIMSIZLIKÇI TAVIRLARI VE İRAN DEVRİMİ

Arap halklarının gün geçtikçe kendi toprakaltı ve topraküstü zenginliklerine sahip çıkmaları da Batı'lı Kapitalist ülkelerin içinde bulunduğu petrol bunalımını derinleştiriyor. Arap ülkelerinin toprakaltı zenginliklerinin başında, kapitalist ülkelerin enerji ihtiyacını karşılamaya yönelik petrol ve doğal gaz geliyor. Yıllardır uluslararası petrol tekelleri ile çok ucuza Batı'lı kapitalist ülkelere aktarılan Arap petrolü, Arap halklarının giderek uyanması karşısında artık emperyalizm tarafından eskisi gibi ucuza kapatılamıyor. Libya, Cezayir, Suriye, Irak gibi az buçuk ilerici Arap halklarının ülkelerindeki petrol tekellerini kamulaştırmaları, kendi petrollerine sahip çıkmaları, kendileri için iyi olduğu kadar Batılı emperyalistler için zararlı oldu. Arap halklarının hele bir de petrole ambargo koymaları ya da belirli miktar kısıtlamaları, Batılı ekonomileri kökünden sarsmaya yetiyor. 1973 Petrol bunalımında böyle olmadı mı? Hoş, bu petrol bunalımında, ABD emperyalizmi de az önce gördüğümüz gibi petrol amborgosundan ve zammından yanaydı; fakat geçici de olsa bu bunalım ABD dışındaki emperyalistlerin durumunu sarsmış, ayrıca Emperyalizmin iç çelişkilerini artırmıştır.

Yeni petrol bunalımında İran Devrimi'nin de katkısı azımsanamaz. Devrim öncesi İran'ında ABD petrol tekelleri, Şah ile elele vererek, İran petrolünü çok ucuza «har vurup harman savurursasına» harcadılar, sömürdüler. Birden patlak veren İran Devrimi bir ummadık taştı ve Türkiye Finans-Kapitalinin baş sözcülerinden olan «Yankı» dergisinden aktaralım. «Oysa ABD'deki petrol bunalımının ortaya çıkmasından suçlu OPEC değildir. OPEC bu yılın başına kadar iki yıl süreyle ham petrole zam yapmamıştı. Öteki bir deyişle petrol fiyatları istikrarını korumuştu. Üretimde de herhangi bir kısıntı yapılmamıştı. **İran'da «olay» çıkacağına dair herhangi bir işaret de yoktu.** (abç- DD) İç pazarda stokların altı ay süreyle eritilmesi kararını aldılar. ABD Enerji Bakanlığı şirketlere herhangi bir müdahalede bulunmadı.

«Karardan altı ay sonra, ABD deki petrol stokları, 1975 (Herhalde 1973 olacaktı- DD) petrol bunalımındaki stok varlığının da altına düşmüştü ki, İran olayları patlak verdi. Dünya üretiminde beklenmedik bir düşme oldu. Ayrıca İran'ı desteklemek amacıyla, bazı diğer petrol üreticisi ülkeler de üretimlerini ya kıstılar, ya da sıkıntıyı önlemek amacıyla, üretimi artırmaya yanaşmadılar» (Yankı - sh'12)

emperyalizmin başını yardı. Nasıl mı? Orasını

Böylece gelişen petrol bunalımı İran devriminin de etkisiyle derinleşti. İran petrolünün şimdilik emperyalizmin güdümünden çıkması, emperyalizmin Ortadoğu ve Güney Afrika'daki ileri karakolları durumundaki İsrail ile Güney Afrika Cumhuriyetini kötü yönde etkiledi. Bu yılın başlarına kadar her iki «ileri karakol» da petrol ihtiyaçlarını İran'dan karşılıyorlardı. Ancak devrimden sonra İran'ın bu ülkelere vanaları kapaması, zaten emperyalizm için oldukça masraflı olan bu «karakolların» masraflarını bir kat daha artırdı. Fakat gene de emperyalizmin çıkarları ile bu ülkelerin masrafları bir terazinin kefelerine konsa, çıkarları daha ağır basar. Güney Afrika'da bulunan dünyanın en büyük altın, nikel ve kobalt yatakları eğer emperyalizme kapanırsa uluslararası demir-çelik tekelleri büyük sarsıntıya uğrar. Diğer taraftan İran- Irak, Suriye ve Basra körfezi petrol borularının (pipelene) Akdenize döküldüğü bölgede kurulu İsrail'in yokluğu emperyalizm için ölümlerden ölüm beğenmektir.

Buraya kadar dört maddede belirttiğimiz 1979 petrol bunalımının nedenleri elbette tek tek alındığında bunalımı yaratmağa yetmezler. Ancak hepsi birlikte, birbirlerinden koparmadan alınırlarsa bunalımı yarattıkları kavranabilir.

B — ÖZELLİKLE ARAP PETROLÜNÜN EMPERYALİZM İÇİN ÖNEMİ

Arap petrolünün emperyalizm için önemi, **sadece** bu ülkelerin geri kalmışlıklarına bağlı olarak; yerli rakip bulunmayışı, arazi fiyatlarının ucuz oluşu, işçi ücretlerinin alçak oluşu gibi nedenler değildir. Arap ülkeleri geri kalmış olmasa da Ortadoğu bölgesi petrolden dolayı emperyalizm için önemli. Ortadoğu ülkeleri, sosyalist ülkeler hariç tutulursa, dünyada kullanılan rezervlerin yüzde 62 sinden, tabii gazın da yüzde 28'inden fazlasına sahiptir. Yeryüzünün en önemli petrol yatakları Orta ve Yakın doğuda toplanmıştır. Örneğin Suudi Arabistan'daki Gavar petrol bölgesi 5000 km2 gibi çok büyük sayılmayan bir yüzölçüme sahip olmasına rağmen ABD'nin halı hazırdaki rezervlerinden daha önemlidir. Dünyanın en büyük petrol yataklarından sayılan Safania'da gene Suudi Arabistanda'dır.

Batılı emperyalist ülkeler, petrol ihtiyaçlarının büyük kısmını Arap ülkelerinden aldıkları petrol ile karşılamaktadır'ar. Arap petrolü, İngiltere ihtiyaçlarının yüzde 78'ini karşılamaktadır. Bu oran Fransa için yüzde 83, İtalya için yüzde 85, Hollanda için yüzde 70, Federal Almanya ve Japonya için yüzde 40 dır. Bu oranlar giderek artmaktadır. Üretim plansız olarak günden güne artmakta, oysa enerji sistemi petrole bağımlılığını korumaktadır. Böylece petrol harcamaları günden güne artmaktadır. 1960 Avrupasında, enerji ihtiyacının yüzde 59'unu maden kömürü ve linyit karşılamaktaydı. Petrolün yeri yüzde 30 du. 1970 de ise Ortak pazar ülkelerinde kullanılan tüm enerjinin yüzde 60'ı petrolden, yüzde 21'i maden kömüründen, yüzde 4 ü linyitten, yüzde 9 u tabii gazdan, yüzde 5 i sudan ve geotermik kaynaklardan yüzde 1 i nükleer enerjiden elde edilmekte idi. Görüldüğü gibi 1960 da 1970 e kadar geçen 10 yıl içinde Ortak Pazar ülkelerinin ana enerji kaynağı kömür iken bunun yerini petrol almıştır. Bu ülkelerin 1980 de kullanacakları toplam enerji içinde petrolün oranı yüzde 70 olacaktır. (Avrupa Konseyi Raporları). Batılı ülkeler ABD hariç, böylesine artan petrol tüketimlerinin yarısından fazlasını Arap petrolü ile karşılamaktalar. ABD hariç dedik; çünkü ABD'nin Arap petrolüne bağımlılığı daha azdır. Gerçekte ABD'nin toplam petrol tüketiminin yanında, tükettiği Arap petrolünün oranı az gibi görünebilir. (Bu oran yüzde 10 dur) fakat bu ABD petrol tüketiminin büyüklüğünden ileri gelmektedir. **ABD, tüm batılılerin tükettiği petrolün yüzde 38''ini** karşına tüketmektedir.

Diğer taraftan Arap petrolünün maliyet ucuzluğu da uluslararası petrol tekellerini, Arap ülkelerinin başına musallat etmektedir. Maliyet ucuzluğunu sağlıyan etkenler: ucuz işgücü, ucuz arazi gibi geri ülke özelliklerine bağlı etkenler ile birlikte bunlardan daha fazla maliyet ucuzluğu sağlayan **doğal koşulların uygunluğudur.** Delinen her metreye göre ortalama randıman (verim) 587 m3 rezerve karşı gelmektedir. Bu oran Venezuellada 35, ABD'de 10 dur. Kuyu başına günlük randıman ortalaması ABD de 1,66 ton, iken, Ortadoğu'da 605 tondur. Bu nedenle üretime yatırılan sermayenin kar oranı da Ortadoğuda çok yüksek rakamlara çıkmaktadır. İşte petrol tekellerini Ortadoğuya cezbeden güç bu tatlı karlardır.

Arap halklarının yavaş da olsa giderek kendi doğal zenginliklerine sahip çıkmaları petrol tekellerinin ve emperyalist ülkelerin bu tatlı karlardan olacakları korkusuyla tehditler savurmalarına sebep olmaktadır.

Bu saldırgan tavrı özellikle emperyalizmin jandarması ABD göstermektedir. Çünkü Arap petrolünü sömüren petrol tekellerinin çoğunluğu ABD kökenlidir. (Hoş bu tekeller için vatan millet kavramı diye bir şey yoktur ya.) ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance, bu yılın başlarında, Ortadoğu'da yaptığı «Yıldırım Gezi» sırasında **«ülkesinin Ortadoğu'daki çıkarlarından vazgeçmeyeceğini»** açıklamıştı. **«Amerikan çıkarları tehlikeye düştüğünde,** Ortadoğu'ya müdahele edebilecek 110 bin kişilik bir «Yıldırım Ordusu» kuracaklarını» bildirmişti. Aynı Cyrus Vance, Tokyo toplantısından önce, «Yıldırım Ordusu»nun kurulduğunu haber veriyordu. Bu konuya ilişkin son haberi 30 Temmuz Akşamı TRT Televizyonu verdi. Görüntülerle verilen haberde, «Yıldırım Ordusu»nun nasıl «Yıldırım gibi» Basra Körfezi ülkelerine çıkartma yapacağı, detoylı olarak, şemalarla, oklarla gösterildi. Herhalde bu haber TRT televizyonu ile birlikte tüm Dünya'da yayınlandı. Haber ABD «Yıldırım Ordusu» nun hangi borç olarak veriyor, hibe etmiyor. Yani bunun adı yardım, aslı borç.) Sonra «gebe bıraktığı» bu borçlu geri kalmış ülkelerin önüne kendi pahalı mallarını dayıyor. Geri kalmış ülkeler de böyle «dostça» (!) bir teklifi reddetmiyor. Böylece emperyalizm petrol bunalımının yükünü, petrol fiyatlarına gelen zamların farkını geri kalmış ülkelerin omuzlarına bindiriyor. Kendi-

(Devamı Arkada)

Basra Körfezi ülkesine çıkartma yapacağının belli olmadığını belirterek son buldu. Ertesi günkü Milliyet gazetesinde sonki bu belirsizliği gidermek için yazılmış bir haber vardı. «Petrol ihraç eden birçok ülkenin, üretimlerini kısıtlama yolunda karar almalarının ardından Kuveyt hükümetinin benzer bir kısıntıya gitmeyi planladığı bildirilmiştir.

«Kuveyt'te yayınlanmakta olan «Al Anba» gazetesinin haberine göre, petrol kaynaklarının tükenmesini önlemek amacıyla Kuveyt hükümeti de, petrol üretimini günde 500.000 varil dolayında azaltmayı planlamaktadır.

«Ancak gazeteye göre Kuveyt hükümeti kısıtlama kararını gelecek yıl başından önce yürürlüğe koyma kararını da almıştır.» (Milliyet - 31 Temmuz 1979)

ABD emperyalizminin tehditkar tavrını des tekler şekilde Alman Emperyalizminin sözcüsü «Federal Alman Şansölyesi» Helmut Schmidt şöyle diyor: «... **petrol ve doğal gaz kaynakları yüzünden, kısa sürede büyük savaşlar çıkabilir.** Petrol darlığı ve durmadan artan ham petrol fiyatları sonunda ekonomilerin işleyişini etkileyip savaşların çıkmasına neden olabilir.

«Bu sorun içinde yaşadığımız yüzyılın önümüzdeki 20 yılı için en önemli sorun olarak algılanmalı.» (abç-DD) (Yankı - S. 435)

Emperyalizmin bu teditleri, nasıl can çekişen hayvan son gücüyle oraya buraya saldırırsa, öyle alınmalı. Türkçede bir halk deyimi şöyledir: «Isıracak köpek dişini göstermez.» Hem emperyalizm saldırsa bile, dünyanın üçte birini kaplayan koskoca Sosyalizmin,... kocamış emperyalizm karşısında eli armut toplayacak değil ya Zaten emperyalizm bu tehlikeyi görmese, çoktan Ortadoğu'yu istila etmiştir. Emperyalizmin önünde iki koskoca evren savaşı de neyi var. Ne oldu bu emperyalıst savaşlarda? Birinci emperyalist Evren Savaşı ile dünyanın beşte biri, ikincisi ile ise üçte biri sosyalist oldu. Şimdi bir savaş daha çıkarsın da, Sosyalizm dünyanın tümünü mü kaplasın? kısacası emperyalistlerin bu tehditleri önünde sonunda «kuru tehditler» olmak zorunda.

C — PETROL BUNALIMININ SONUÇLARI

1. Uluslararası Petrol Tekelleri Açısından: Petrol bunalımında bunalımın nedenlerinde bahsettiğimiz gibi petrol tekellerinin parmaklarının varlığı tartışılmaz bir gerçeklik. Pet rol tekelleri bu tür «bunalım»lardan çok büyük karlar elde ediyorlar. Uluslararası petrol tekelleri denildiğinde akla hemen kendilerine «7 DEVLER» denilen **Uluslararası Petrol Karteli** geliyor. Uluslararası Petrol Karteli, 5'i Amerika, 1'i İngiliz, 1'i İngiliz+Hollanda kaynaklı olan; British Petroleum, Gulf Oil, Standard Oil of California, Mobil Oil, Texaco, Royal Dutch-Shell ve Exxon (Esso) adlı belli başlı 7 dev şirketten oluşuyor. Geride Kartelin içerdiği kendilerine «bağımsız» denilen ortaklıklarla çeşitli devlet şirketleri de vardır. Fakat bunlar da birkaç istisna dışında, kartelin politikası dışına çıkmamaktadırlar. Şimdi bu dev petrol şirketlerinin bu yılki karlarına bir göz atalım.

«British Petroleum, bu yılın ilk üç ayı içinde **artan ham petrol fiyatları sayesinde, vergiler ödendikten sonra 281 Milyon Sterlin kar ettiğini açıklamıştır.** Geçen yılın aynı dönemi içinde BP'nin karına göre artış % 229 oranındadır 1978'in son üç ayına göre kar artışı ise % 85'dir. (abç-DD)

«Çoğunluk hisselerine İngiliz hükümetinin sahip olduğu BP'nin yüzde 52,2 ortak bulunduğu Amerikan Sohio petrol şirketi de aynı dönem içinde 53 milyon sterlin kar etmiştir. Geçen yılın aynı döneminde bu kar 13 milyon sterlindir. (Yani yüzde 307,6 kar artışı sağlamış - DD)

«BP gurubunun son bir yıllık cirosu 4 milyar sterlini bulmuştur. BP'nin İran'dan aldığı ham petrolde bir azalma olmasına rağmen, fiyat artışları büyük karlara olanak sağlamıştır.» (Milliyet - 11 Haziran 1979) Bu konuya ilişkin bir yazı da 28 Temmuz 1979 tarihli Cumhuriyet gazetesinde var. Şöyle yazıyor: «Amerika'da benzin istasyonları önündeki kuyruklar uzayıp giderken, ülkenin en büyük petrol şirketleri Nisan-Haziran dönemine ait kabarık kar bilançolarını açıklamışlardır.

«Ülkenin ikinci büyük petrol şirketi olan Mobil, 1979 yılının ikinci üç aylık döneminde, karının bir önceki döneme kıyasla % 38 arttığını bildirmiştir. Altıncı sıradaki Standart Oil of Califonia % 61 kar artışı bildirirken, yedinci sıradaki Atlantic Richfield % 23 ve sekizinci sıradaki Shell oil co. da % 55 kar artışı beyan etmiştir.

«Ülkenin bir numaralı petrol şirketi Exxon ise, ikinci üç aylık dönemdeki kar artışının % 20 olduğunu daha önce açıklamıştı.» (Cumhuriyet 28 Temmuz 1979)

Görüldüğü gibi o kadar gürültü koparılan petrol bunalımı, petrol tekelleri için bunalım değil, refah.

2 — Emperyalist Metropoller Açısından: Metropol ülkeler, şüphesiz petrol bunalımından etkilendiler. Bu ülkelerdeki artan enflasyon hızından, işsizlikten, hatta son günlerde büyük otomobil ve motor üreten şirketlerin üretimi kısmak amacıyla işçilere yol vermelerinden belli. Gazetelerden bu konuya ilişkin bir kaç haber:

«1979 un ilk yarısında ABD'de satılan otomobil sayısı 9 milyon 600 binde kalırken, ilgililer bunun ambargodan beri belirlenen en düşük rakam olduğunu belirlemişlerdir. İlgililer acentelerin elinde halen müşteri bekleyen 2 milyon otomobil, yüzbinlerce de kamyon bulunduğunu belirtirken, fabrikaların işten çıkardığı işçi sayısı 44 bine ulaşmıştır.

«Benzin pahalılığı, yaşam koşulları ağırlaşması, elde çok sayıda araç kalması kuşkusunu yaratırken, fabrikaların 1980 üretimlerinde % 10 kısıntıya gidecekleri de öğrenilmiştir.

...

«ABD otomobil sanayiinin bir numaralı kurucusu olan General Motors sonbahara kadar 12.500 işçiyi işten çıkaracağını açıklamıştır.

«Birkaç gün önce de «Chrysler Corporation» 19200, «Ford Motors 13000 ve «Amerikan Motors» da 1200 işçiyi işten çıkarmaya ka rar vermişlerdir.» (Milliyet 2 Ağustos 1979)

Otomobil tekelleri, şimdiye kadar 44000, bundan sonra da toplam olarak 45.900 işçi çıkaracaklar. Yani eğer daha artma olmazsa otomobil sanayiinde işten çıkarılan işçi sayısı tekellerin kendi verdikleri rakamlara göre yaklaşık 90.000.

«Öte yandan Amerika'da **petrol fiyatlarının hızla artması** ve inşaat sanayiindeki fiyat artışları, enflasyon oranının, Haziranda sona eren 12 aylık dönem itibariyla % 13'e yükselmesine yol açmıştır. (abç - DD)

«Çalışma Bakanlığı, tüketici fiyat indeksinin Haziran ayında % 1 lik artış gösterdiğini belirtmiştir. Bu endeks açısından 1 yıllık tüketici fiyat artışı % 10,9'u bulmuştur.

«Bakanlık, petrol fiyatlarındaki artışın 1978 sonuna kıyasla % 60,8'i bulduğunu belirtmiştir.» (Cumhuriyet - 28 Temmuz 1979)

Emperyalist metropoller içerisinde petrolde dışarı bağımlılığı en az olan, bu sebeple bunalımdan en az etkilenmesi beklenen ABD'nin bu derece sarsılması, diğer emperyalist metropollerin-Almanya, Japonya, İngiltere vs. sarsıntısı hakkında bir fikir veriyor. 28 Temmuz tarihli Cumhuriyet yazıyor: «İtalya'da yeni bir zam dalgasının halkı büyük çapta etkilemesi ve petrol fiyatlarının % 10 oranında artması beklenmektedir.

«Petrol zamları konusunda resmi açıklama yapılmamakla birlikte Sanayi Bakanı Franco Nicolazzi, dün geceden geçerli olmak üzere % 10 oranındaki bir fiyat artışını onayladığını belirtmiştir. Bunun yanı sıra bir hükümet komisyonu da ekmek ve et fiyatlarının yeniden gözden geçirilmesini istemiştir. Öte yandan telefon ücretlerinin % 25 oranında arttırılması istenirken, devlet denetimindeki kira ve elek trik ücretlerinin, Ağustosta yeniden düzenlenmesi, Eylülde de deniz ve hava yolları ulaşımı ücretlerine % 10, ilaç fiyatlarına da % 21 oranında zam yapılması beklenmektedir.» (Cumhuriyet)

Bu ve buna benzer haberleri diğer Batı'lı emperyalist ülkeler için gazete sayfalarında görmek mümkün.

Görüldüğü gibi Batılı emperyalist ülkeler de petrol bunalımından etkilenmedi değil, fakat şüphesiz kapitalist sistem içinde bunalımdan en az etkilenenler bunlar. Hatta bunlar, bunalımı 1-1,5 yıl içinde zararsız atlatıp, tekrar aşırı üretime geçebilecekler. Elbette belirli bir süre sonra bunlar için yeni bir bunalım patlak verecek. Peki bunalımı nasıl zararsız olarak atlatabilecekler? Bunu kavramak için OPEC ülkelerinin, petrol zammından sonra pet rol satıcısından elde ettikleri, edecekleri milyonlarca dolar tutarındaki ek gelirin ne olacağı konusunu açmamız gerekecek.

Öteden beri Batı'nın gözü, OPEC ülkelerinin petrolden elde ettikleri gelirlerdedir. Arap sermayesinin de Batı'nın bu amacına açık oluşu, onların işini kolaylaştırıyor. Bunun nedeni, petrol karşılığı gelen paranın, **geri kalmış Arap ülkelerinde üretim ve ülke ekonomisinde kullanılamaması veya bu olanakların sınırlı olmasıdır.**

Petrol satan ülkeler örgütü OPEC'in 1979 yılı petrol gelirlerinin 181 milyar dolar, 1980 yılında ise 205 milyar dolar olacağı, şimdiden bu paralara göz dikmiş olan ABD'nin, Maliye Bakanlığı sekreter yardımcısı Fred Bregsten tarafından açıklandı. (Milliyet - 31 Temmuz 1979) Şimdi bu paralara ne oluyor bakalım: OPEC ülkeleri, petrolden 1978 de 124.2 milyar dolar gelir elde etmiş. Fakat bunun 100,6 milyar dolarını dışalıma harcamış, yani Batı'dan 100,6 milyar dolarlık mal almış. Geriye ne kalıyor: 124,2 — 100,6 = 23,6 milyar dolar. 1979 da OPEC'in petrolden elde edeceği gelir 181 milyar dolardı. Bu yıl dışalımda kullanacağı para ise 111 milyar dolar. Bu 111 milyar doların da büyük kısmı Batı'ya gidiyor. Geriye ne kalıyor: 181 — 111 = 70 milyar dolar. Peki Arap ülkelerinin elinde, dışalımlarını yaptıktan sonra geriye kalan bu 23,6 ve 70 milyar dolarlık gelirler ne oluyor? Bunlar da daha önce de belirttiğimiz gibi ülke ekonomisinde kullanılamadığından, Batılı ülkelerin bankalarının kasalarına, özellikle ABD ve İsviçre bankalarına yatırılmaktadır. Yani bu petro-dolarlar da (Petrolden OPEC ülkelerinin elde ettiği dolarlara bu ad veriliyor) dolaysızca emperyalizmin emrine amade hale geliyor.

Emperyalizm, elde ettiği Arap paralarını (petrol-dolarlarını) nasıl kullanıyor? Önce elindeki parayı «yardım» (!) olarak geri kalmış ülkelere aktarıyor. (Tabii belli bir faiz karşılığı

(Devamı Sayfa 15'de)

«Devrimci Yol»un (VIII) Çıkmaz Yolu

DEVRİMCİ YOL VE «GERİYE DÖNÜŞ»

D. Yol, SBKP'yi de ÇKP gibi «revizyonist» bir politika izlemekle suçlar, hatta SSCB de hakim güç, «revizyonist diktatörlük»tür. «Revizyonist diktatörlüğün» maddi temelini ise SSCB'de kapitalizmin restorasyonunda aramak gerekir.

D. Yol'un bu konudaki görüşlerinin eleştirisine geçmeden önce bir demagojisini göze batırmak isteriz. 15. sayısında D. Yol, Devrimci Derlenişi eleştirir. Dev. Derlenişin, SSCB'de «geriye dönüş»ün olanaksızlığını işleyen «İki Süper Oportunizm» başlıklı yazısındaki görüşlerini ele alır ve Dev. Derlenişin geçiş dönemlerinde geriye dönüşün olanaksızlığını ispat etmeye çalıştığını söyler. Bu bir demagojidir. Dev. Derleniş, SSCB pratiği ışığında, SSCB'de artık geriye dönüşün olanaksız olduğunu söylerken; D. Yol bunu «genel olarak geçiş dönemlerinde geriye dönüşün olanaksızlığı»na çevirir. Sonra da Marks'dan, Lenin'den alıntılar yaparak Dev. Derlenişin «işini bitirir»...

Devrimci Derleniş, SSCB pratiği, Lenin, Stalinin eserlerindeki teorik veriler ışığında konuşmaktadır. Genel olarak «geçiş dönemlerinde geriye dönüşün olanaksızlığı» üzerine bir tezi yoktur, olamaz da... D. Yol, geriye dönüşün hangi şartlarda, nasıl gerçekleştiği, hangi üretim ilişkilerinin ters döndüğü üzerinde hiç konuşmaz. «SSCB de kapitalizmin restorasyonu vardır. Geçiş dönemlerinde geriye dönüş mümkündür, SSCB de henüz komünizmin en üst evresine ulaşmadığından geriye dönüş mümkün olmuştur, Dev. Derleniş gibi geçiş dönemlerinde geriye dönüşün olanaksız olduğunu söyleyenler oportunisttir.» diyerek muazzam bir teoriyle her yeri toz dumana katar.. Ama Dev. Derleniş, «genel olarak geçiş dönemlerinde» değil, özel olarak, SSCB şartlarında «geriye dönüşün» olanaksızlığını anlatmaya çalışmaktadır... D. Yol hiç orasına girmez işin... Demagojiyle gemisini yürüten kaptandır o...

D. Yol'a «SSCB» pratiği üzerinde konuştuğumuzu, «geçiş dönemlerinde geriye dönüşün olanaksızlığını» anlatmak istemediğimizi bir kere daha hatırlattıktan sonra devam edelim, SSCB de geriye dönüş olmuş mudur, veya bu olası mıdır?

ÜRETİCİ GÜÇLER—ÜRETİM İLİŞKİLERİ ZORUNLU UYGUNLUK YASASI

Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki zorunlu uygunluk yasası, toplumsal kavga ve devrimlerin ana temelidir. Üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesini engelliyorsa o toplum bir devrime gebe demektir. Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen üretim ilişkilerinin bir sosyal devrimle değişmesinden sonra üretici güçlerin önündeki engeller kalkacak ve toplum muazzam bir altüstlüğe uğrayacaktır. Bunlar, Marksizm Leninizmin alfabesidir.. Bilgiçlik iddiasında değiliz. Ancak D. Yol'la tartışabilmek için bu kadar «geriye dönüş» zorunludur.

1917 Sovyet Devrimi'nden sonra kapitalist üretim ilişkileri yok olmuş, prekapitalist üretim ilişkileri ve emtia üretimi kalıntılarının yok edilebilmesi için bir mücadele başlamıştır. Sovyetler birliğinde kapitalist üretim ilişkileri yok edilmiştir. Bu konuda hiç bir tereddüte gerek yoktur. Bir tek kapitalist işletmeci veya kapitalist hizmetinde çalışan bir tek artı değer üreticisi, ücretli köle kalmamıştır. Bunun gerçek olduğunu inkar edenler veya bu konuda ikircilikli olanlar Lenin ve Leninden sonra Stalin'in önderliğinde yürüyen onlarca yıllık proletarya diktatörlüğünü yok sayıyorlar demektir. Veya şöyle diyelim, hani o nereden fırladığı belli olmayan kapitalistler, 1955'lerden sonra kapitalizmi «restore etmeye» başlamadan önce bu gerçekleşmişti. Çünkü Mao dahil olmak üzere Stalinin de kapitalizmi restore etmeye çalıştığını iddia eden kimse çıkmadı henüz. Şimdi daha kolay anlaşabiliriz herhalde.

Yani, en azından «1955'lere kadar SSCB'de sosyalist üretim ilişkileri hakimdi.

Eğer 1917'den sonra kapitalist üretim ilişkileri yok edilmeseydi, burjuvazi üretim araçlarına sahip olmayı sürdürseydi, ücretli emeğin sermayeye köleliği kısmen de olsa sürseydi, pekala burjuvazi bir karşı-devrimle iktidarı yeniden devralabilir ve proletarya devleti yerine kendi devletini kurabilirdi. İşte ancak o zaman «geriye dönüş» veya «kapitalizmin restorasyonu» mümkün olabilirdi.

1950'lerde SSCB işin neresindedir?

«Sovyet iktidarının özel rolü iki olgu ile açıklanabilir: önce Sovyet iktidarı eski devrimlerde olduğu gibi bir çeşit sömürünün yerine diğer bir çeşidini koymak değil de ,her çeşit sömürüyü tasfiye etmek görevindeydi; ikinci olarak da, ülkede sosyalist ekonominin hazır filizleri olmadığı için, ekonominin yeni, sosyalist şekillerini, sözün gelişi «çıplak bir alan» üzerinde yaratmak zorundaydı.»

«Bu, şüphesiz güç ve karmaşık bir görevdi ve benzeri bulunmamaktaydı. Buna rağmen Sovyet iktidarı bu görevi şerefle yerine getirmiştir. Bunu, sözümona, var olan ekonomik kanunları yok ettiğinden ve yenilerini «oluşturduğundan» değil de, sadece üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri arasındaki zorunlu, uygunluk ekonomik yasasına dayandığı için başarmıştır. Ülkemizdeki üretici güçler, özellikle sanayide sosyal bir karakter taşımaktaydılar; mülkiyetin şekli, özel kapitalist idi. Sovyet iktidarı üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri arasındaki zorunlu uygunluk kanunundan güç alarak üretim araçlarını toplumsallaştırmıştır, onları bütün halkın mülkü haline sokmuştur, bunu yapmakla sömürü sistemini ortadan kaldırmış ve sosyalist ekonomi şekillerini yaratmıştır. Bu kanun olmadan ve Sovyet iktidarı ona dayanmadan bu görevi başarıya ulaştıramazdı.»

«Üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri arasındaki zorunlu uygunluk ekonomik kanunu, uzun zamandan beri kapitalist ülkelerde kendine yol açmaktadır. Eğer bu yolun ucuna daha yaramadıysa ve engelleri aşamadıysa bunun sebebi, toplumun gerileyen güçleri tarafından en enerjik bir direnişle karşılaştığındandır. Burada ekonomik kanunların başka bir özelliğiyle karşılaşmaktayız. Doğayı ilgilendiren alanlarda yeni bir kanunun keşfi ve onun uygulanışı az çok bir engele rastlamadan meydana geliyorsa da ekonomik alanda toplumun gerileyen güçlerin çıkarlarına zarar getiren yeni bir kanunun keşfi ve uygulanışı, bu güçler tarafından en enerjik bir direniş ile karşılaşır. Demek ki bu direnişi yenmeyi başarabilecek bir güç, sosyal bir güç gerekmektedir. Ülkemizde bu güç, toplumun ezici çoğunluğunu teşkil eden işçi sınıfı ile köylülüğün ittifakı şeklinde belirdi. Bu güç, öteki ülkelerde, kapitalist ülkelerde henüz meydana çıkmamıştır. Sovyet iktidarının toplumun eski güçlerini neden kırabildiğini ve neden üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri arasındaki zorunlu uygunluk ekonomik kanununun bizde bu kadar geniş bir çapta uygulanabildiğinin itirazı buradadır» J. STALİN, SSCB'-DE SOSYALİZMİN EKONOMİK MESELELERİ - Kasım 1951-Sol Yay. 1970 Baskısı, S : 98-99.

Evet, Stalin bunları söylüyor.. SSCB'de Sosyalist üretimin hangi temeller üzerine kurulduğunu anlatırken. «Ama, Staline kimsenin itirazı yok ki» denecek...

STALİN GİDER, HERŞEY BİTER Mİ?

Aslında SSCB'de «revizyonist diktatörlük» veya «sosyal emperyalizm»in var olduğunu iddia edenler çoğunlukla Stalini kendilerine şahit tutmaya çabalarlar. Onlara en iyi cevabı da bizzat Stalının kendisi vermek tedir.. Stalin «şurada böyle dedi, şurada şöyle dedi» yollu martavallarla karın doyurmaya çalışanlara, Stalin'in 1951 de kaleme aldığı «SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Meseleleri» adlı uzun makalesini salık veririz (Bak : Son Yazılar, Sol Yayınları, 1970)

Ne demiştik? Stalin gider, herşey biter mi?.. Yani Stalin kişi ölünce, Sovyet devleti köşede bucakta sinmiş «revizyonistlerin diktatörlüğü» veya «sosyal emperyalizm»in devleti olabilir mi? Sosyalist üretim ilişkilerini Stalinden Sovyet devletini devralan bazı kişiler kapitalist üretim ilişkileri yapabilirler mi?

Stalin cevaplasın :

«Bazı arkadaşlar, bilimsel kanunların, özellikle de sosyalist rejimde ekonomi politiğin kanunlarının objektif karakterini inkar ediyorlar. Bunlar, ekonomi politiğin kanunlarının insan iradesinden bağımsız olarak oluşan süreçlerin düzenliliğini yansıttığını inkar ediyorlar. Bu arkadaşlar sanıyorlar ki, tarihin Sovyet devletine sağladığı özel rol dolayısıyla, bu devlet, onun yöneticileri, ekonomi politiğin var olan kanunlarını yok edebilirler ve yeni kanunlar «oluşturabilirler», «yaratabilirler».

«Bu arkadaşlar vahim bir hataya düşmektedirler. Bunlar, doğada veya toplumdaki objektif süreçleri yansıtan ve insan iradesinden bağımsız olarak meydana gelen bilimsel kanunlarla, hükümetler tarafından yapılan, insan iradesinin ürünü olan ve sadece hukuki bir güce sahip bulunan kanunları gözle görünür bir şekilde karıştırıyorlar. Ancak, bunları karıştırmaya hakkımız yoktur.» (J. Stalin, a.g.e., S : 94)

Peki, Sovyetlerde insan iradesinden bağımsız olarak işleyen yasa nedir : Üretici güçlerle üretim ilişkileri arasında kurulmuş zorunlu uygunluk yasası... Sosyalist üretim ilişkileri.. Bu yasayı değiştirmeye de ne Kruşçev kişinin gücü yeter, ne de bir başkasınınki... Çünkü artık Sovyetlerde tamamen sosyalist üretim ilişkileri egemendir ve devlet yapısına sızmış «gizli kapitalistler» değil değiştirmek yaklaşamazlar bile o üretim ilişkilerine.. Çünkü onların iradesi dışında akıp gitmektedir ekonomik kanunlar.

Demek ki «Stalin gider, herşey biter» anlayışı veya yakıştırması küçük burjuva idealizminden, bireycilliğinden başka birşey olamaz..

META ÜRETİMİ—KAPİTALİST ÜRETİM Mİ?

Denilecek ki, «hayır efendim, bu işi kişiler yaptı demiyoruz. Meta üretimi (Stalinin de halen varlığını kabul ettiği) bir çeşit kapitalist üretimdir. Meta üretimi gizlice gelişti ve sosyalist uretimi geri plana itti, ekonomiye hakim oldu.»

Önce şunu söyleyelim, üretim ilişkileri öyle sessiz sedasız, kendiliğinden değişmez. 40 yıl («sosyal emperyalizm» veya «revizyonist diktatörlük» masalıyla milleti uyutmaya çalışanlar hiç olmazsa Stalinin kapitalizmin ajanı olduğunu iddia etmiyorlar, onun için 40 yıl dedik) proletarya diktatörlüğünün, proletarya devlet ve ordusunun hakim olduğu bir ülkede, hem de üretim aracı sahibi bir tek kapitalist ferdin kalmadığı,sosyalist üretimin en ücra köylere kadar uzandığı bir ülkede sosyalist üretim ilişkilerinin yerini kapitalist üretim ilişkileri «al takke ver külâh» hesabı alamaz.

Şimdi gelelim emtia üretimine.. Sovyetlerde onlarca yıl süren sosyalist üretimi yaygınlaştırma uğraşına rağmen, halen emtia üretiminin cılız da olsa var olduğu doğrudur. Ama, emtia üretimi, kapitalist üretimin bazzat kendisi midir? Sovyetlerdeki emtia üretiminin niteliği ve niceliği nedir? Bu emtia üretimi kapitalizme dönüşebilir mi?

«Sovyetlerde geriye dönüşün mümkün olabileceğini Stalin söylemiştir» diyen beyciklerimize, «Hanyayı Konya» anlayanlara Stalini tahrif etmeyi veya bezirgan mantığıyla yorumlamayı bir kenara bırakıp Stalinden şu satırları okumayı salık verelim :

«Buna rağmen diyorlar ki, emtia üretimi zorunlu olarak kapitalizme varmaya mahkumdur ve varacaktır. Bu yanlıştır. Bu, her zaman ve her şartta doğru değildir. EMTİA ÜRETİMİ İLE KAPİTALİST ÜRETİM BİR SAYILAMAZ (Biz majüskülledik) Bunlar değişik iki şeydir. Kapitalist üretim emtia üretiminin üstün şeklidir. Emtia üretimi, ancak üretim araçlarının özel mülkiyeti var olursa; ancak işgücü kapitalistin satın alabileceği ve kullanabileceği bir emtia olarak pazara çıkarsa; ve bunun sonucu olarak da, ülkede kapitalistler tarafından işçilerin bir sömürülme sistemi mevcutsa kapitalizme varır. Kapitalist üretim, üretim araçlarının özel kişilerin elinde toplandığı ve buna karşı üretim araçlarından yoksun olan işçilerin işgüçlerini bir emtia olarak satmak zorunda oldukları zaman başlamaktadır.» (J. Stalin, Son Yazılar, S : 106)

Peki Sovyetlerde emtia üretiminin kapitalist üretime dönüşmesi olanağı veya olasılığı var mıdır? Bunu da Stalin cevaplıyor :

«İşte, eğer emtia üretimini kapitalist üretime dönüştüren bu şartlar bir araya gelmemişse; üretim araçları artık özel mülkiyet şeklinde değil de sosyalist mülkiyet şeklindeyseler; gündelikçilik artık yoksa ve işgücü artık bir emtia değilse; sömürü sistemi çoktan beri yok olmuşsa ne yapmalıyız; bu halde emtia üretiminin kapitalizme varacağını düşünebilir miyiz? ŞÜPHESİZ Kİ HAYIR (Biz majüskülledik) Oysa, bizim toplumumuz özellikle üretim araçlarının özel mülkiyetinin, ücretli işin ve sömürünün artık uzun zaman dan beri yok olduğu bir toplumdur.» (J. Stalin, a.g.e., S : 106)

Stalini Marks, Engels, Leninle beraber usta sayarlar, Stalini göklere çıkarırlar da gene Stalinin dedikleri bir kulaklarından girer öbüründen çıkar. Çünkü küçük burjuva beyciklerimize Stalinin özü, eylemi değil adı ve Stalinvari pozlar gereklidir. Onların herşey gibi Stalini de «kullanma» hakları vardır. Ama Stalin, «üretici güçler-üretim ilişkileri zorunlu uygunluk yasası gereğince Sovyetlerde sosyalist üretim hakim olmuştur, bu ilişkiler insan iradesinden bağımsızdır, hiç bir kişi veya güç bu ilişkileri, ekonomik zarureti bozamaz, geriye döndüremez», «emtia üretimi Sovyetler şartlarında kapitalizme dönüşemez» diyormuş, «önemli mi?».. Atarsın Stalinin dediklerini bir kenara, kendince bazı yorumlarla açarsın Stalinin resmini kızıl bayra-

(Devamı Arkada)

ğa ve basarsın narayı, «Sovyetlerde geriye dönüş olacağını Stalin söylemişti» diyerek... Sırtında yumurta küfesi yok ya, serbestsin dileğince «teori»ler uydurmaya ve dünya proletaryasının geçmişinden seni «destekleyen» «deha»nı alkışlayacak isimler bulmaya... 7.000 yıllık Babil artığı bezirgan pazarı Anadoluda küçükburjuvalarımız için bunlar marifet bile değil...

D. YOL'un GENEL FELSEFESİ SUBJEKTİVİZM

M. Çayan, emperyalizm çağında ve özellikle 3. bunalım döneminde «kişi ve örgütlerin» çok önem kazandığını söyler ve Volanterizm ile Determinizm'i neredeyse aynı kefeye koyar.. Volanterizm (Mahir bunu İHTİLALCİ İNSİYATİF olarak da yazar) abartıldığında, üretim ilişkileri-üretici güçler zorunlu uygunluk yasasını, toplumun maddi ekonomik yapısını hiçe sayan, tarihi kahramanlara yaptıran bir anlayışa varır. Mahir tüm tezini bu İHTİLALCİ İNSİYATİF'e dayandırarak kurmuştur.. Bir toplumda devrim şartlarının olgunlaşmasını beklemek «pasifizm ve revizyonizm»dir. Kişiler ve partiler (3. emperyalist buhran dönemi ve geri bırakılmış ülkelerde) sürekli var olan «milli kriz»'i derinleştirebilirler. Onun için de sayının azlığına, düşmanın çokluğuna, gücüne, devrim şartlarının «yok»luğuna aldırmayıp «öncü savaş»a başlamak gerekir. Lenin istediği kadar «objektif devrim şartları, kişilerin, partilerin, hatta sınıfların iradesi dışında gelişir» (Sosyalizm ve Savaş) desin. Mahir, irade dışı gelişecek objektif şartların yaratılmasını partiye, sınıfa bile değil, bir avuç, sınıftan, yığınlardan kopuk «ihtilalci insiyatif»li militana bırakır.. Bu anlayışın ürünü olarak Küba devrimini Kastro ve çevresindeki yüz küsur militana yaptırır, Türkiyede Kurtuluş Savaşını küçükburjuvazinin yaptığını iddia eder ve o «küçükburjuvazi»yi 1950'ye kadar iktidarda tutar. v.b.

D. Yol'da aynı «Subjektivizm» hastalığını sürdürür. 1971 hareketi niye yığınlarla bağ kuramadı? «görevliler görevlerini yapmadığı için, Y. Küpeli, M. R. Aktolga döneklik yaptıkları için»... Sovyetler Birliğinde «revizyonist diktatörlük» nasıl egemen oldu? «Stalin öldükten sonra Kruşçev gibi bazı hainler devlet aygıtına sızabildiği için» v.b. v.b. Küçükburjuva naneleri sürer gider.

D. Yol'daki subjektivizm hastalığının kökü küçükburjuvazinin sınıf körlüğünde yatar. Üretim ilişkileri, üretici güçler, sosyal sınıflar mücadelesi «hikaye» dir. Toplumsal karmaşada asıl belirleyici olanlar : «öncü savaş» veren partiler ve kişilerdir.

Sovyetler Birliğinde, «revizyonist diktatörlük» veya «kapitalizmin restorasyonu» ancak bu küçükburjuva subjektivizmi ile «olası» olur.

D. YOL, DEVRİMCİ GENÇLİĞİMİZLE ALAY EDER

Devrimci Yol'un Sovyetlerde «kapitalizmin restorasyonu» ile ilgili tezinin tabansızlığı ortada. Olayın bir diğer yönü, D. Yol kalemşorlarının hemen her zaman olduğu gibi burada da «sınıflar üstü» bir mantıkla hareket etmeleridir.

D. Yol siyasetinin takipçisi genç arkadaşlar, kırk kere yeni baştan okusalar dahi D. Yol'dan Sovyetler Birliğinde hangi üretim ilişkilerinin hakim olduğunu öğrenemezler. Sovyetlerde burjuvazimi hakimdir, proletarya mı? D. Yol, bu soruya cevap vermez, veremez. İyi ama, hele dünyanın ilk sosyalist devrimini gerçekleştirmiş, Lenin'in önderliğinde proletarya diktatörlüğünü kurmuş bir ülkede bu iki sınıftan başkası egemen olabilir mi? İnsanın aklına şu bizim 1. Kurtuluş Savaşımızı «yapmış», Türkiye ekonomi-politikasını 1950'ye kadar idare etmiş harika «küçükburjuvazimiz» geliyor.. İhracatta epeyce zorluk çeken Türkiye biraz döviz kazanabilmek için Sovyetlere bu «küçükburjuvalar»dan bir miktar ihraç etmiş, onlar da Sovyetlerde devlet idaresini ele geçirmiş olmasınlar?

D. Yol, bir yandan bilimi inkar ederken bir yandan da takipçisi genç yığınlarla alay etmektedir.

«Dr. Hikmet Kıvılcımlı=Ali Gevgilili» KARAÇALMASI

D. Yol, Dr. H. Kıvılcımlıya bir yandan «saygı» duyarken, bir yandan onu burjuva ekonomisti Ali Gevgililiyle birlikte değerlendirir. 1977 Kasımında Dr. H. Kıvılcımlının mücadelesi ve anısı önünde «saygı»larını belirten D. Yol, Bildirgesinde de 1971 «yenilgisi» sonucunda bazılarının Ali Gevgilili ve «doktor» da gerçekleri aramaya çalıştıklarını üzüntüyle açıklar.. Dr. Hikmet, Ali Gevgililiyle «bir» tutuluyorsa D. Yol'un onu saygıyla anmasına gerek yoktur.

D. Yol, Türkiye işçi sınıfının 1960'lara kadar hergünü işkence, zindan dolu mücadelesi söz konusu olduğunda «revizyonist geçmiş» diyerek kesip atmaktadır. Ancak ne Çayan'da, ne de D. Yolda geçmiş mücadelenin neden revizyonist olduğunu açıklayacak bir tek satır bulmak olanaksızdır. En zor şartlarda, sosyalistleri parmakla sayılan bir ülkede onlarca yıl proletaryanın mücadelesini pratik alanda yiğitçe sürdürmüş, onlarca teorik eser bırakmış Dr. H. Kıvılcımlı «revizyonist» küfürüyle hasıraltı edilmeye, militanların Türkiye topraklarının Marksizm-Leninizmi ile karşılaşmaları engellemeye çalışılır. «Tarih Devrim Sosyalizm», «Osmanlı Tarihinin Maddesi», «Türkiyede Kapitalizmin Gelişimi» v.b., v.b. gibi antika tarihi ve Türkiye Orijinalitesini gün ışığına çıkaran onlarca eser yanlış mıdır? Yanlış ise neresi yanlıştır, sizce «doğru» nasıldır? Yok, yok, yok.. Dr. H. Kıvılcımlı ve geçmiş mücadele «revizyonisttir» deyip çıkarlar işin içinden.. Türkiye toprağıyla, tarihiyle ilgili birkaç sayfalık küçüburjuva hikayesi dışında birşey söyleyemezler.

Dr. H. Kıvılcımlı neden «revizyonisttir?» «Öncü savaş» yapmadığı veya silah elde dağa çıkmadığı için mi? Evet, Dr. Hikmet, sizin o ucube «öncü savaşı» dediğiniz ve yanılgısını 40 milyon Türkiye halkıyla beraber gördüğümüz işi yapmadı. Ama silah kullandı. Sadece «teorik» değil, pratik olarak da silah kullandı. Sizden farkı, silahı yeri ve zamanını bilerek kullandı. 1. Kurtuluş Savaşında önce Yörük Ali Efe çetesinde, sonra da bileğinin hakkına geldiği Köyceğiz Kuvayımilliye Komutanı olarak halkıyla omuzomuza emperyalistlere ve piyonlarına kurşun sıktı. Daha genç bir askeri tıbbiyeliydi o zaman. M. Çayandan farkı düşmana kurşun sıkarken halkıyla, milletiyle içiçeydi...

«Dr. H. Kıvılcımlı büyük bir devrimci olsa devrim yapardı» diyor kimileri. Marks Engels «büyük» devrimci olmadıklarından mı devrim yapamadılar? İnşallah o kadar keskinleşmediniz henüz. Bir ülkede devrim olması için objektif ve suojektif şartların varlığı gerekir..

Dr. H. Kıvılcımlıyı «devrim yapmamakla» suçlayanlara bir sorumuz var : Bilimcil Sosyalizm kapitalizm öncesi çağlarda niye ortaya çıkmadı, bir bilim olarak fışkırmadı? Sizin o küçükburjuva kafanız her meselede olduğu gibi, üretim ilişkileri-üretici güçler zorunlu uygunluk yasasını, insan iradesinden bağımsız işleyen determine ekonomi ilişkilerini anlayamaz tabi ki.

«Marks-Engels'e gelene kadar yiğit kişiler, akıllı kişiler çıkmadığından bilimcil sosyalizm kurulamadı», «Dr. H. Kıvılcımlı revizyonist olduğundan devrim yapamadı» Böylece cevaplar bekliyoruz sizden. Ve zaman zaman da güzel örnekler vermiyor değilsiniz : «1971 THKP-C yenilgisinin nedenlerinden birisi görevlilerin (Y. Küpeli, M. R. Aktolga) görevlerini yapamamalarıdır», «Sovyetlerde Stalin ölüp yerine Kruşçev geçince kapitalizm restore edilmeye başlanıldı» v.b. Bu yaptığınız işin adı, küçükburjuva kişicilliğinin dik alasıdır, tarihi kişilere yaptıran burjuva felsefesinin «Marksist» kılıfla satılmasıdır.. Ama asla Diyalektik Maddecilik değildir.

Böyle kafalardan Dr. H. Kıvılcımlıya «saygı» ummak elbet boş olur. Dr. H. Kıvılcımlının da böyle «saygı»lara hiç ihtiyacı olmadı, olmayacak. O, öğrencilerinin yüreğinde ve bileğinde yaşayacaktır.. Ve elbet Türkiye halklarının devrim bayrağı olarak dalgalanacaktır. «Cin olmadan adam çarpmaya» kalkışanlarla, oradan buradan ezberlenen paragraflarla Stalin pozlarına girenlere «köpeksiz köy» değildir Türkiye...

MAHİR ÇAYAN ve DEVRİMCİ YOL'LA İLGİLİ GENEL DEĞERLENDİRME KONUNUN ÖNEMİ :

Mahir Çayan ve Devrimci Yol'la ilgili bu değerlendirmemiz, ülkemizde günümüz gençlik hareketinin ve proletaryanın müttefiki «proletarya aydını» kavramının anlaşılabilmesi açısından önem taşımaktadır.

Türkiye sosyalist hareketi denildiğinde ister istemez ilk akla gelen konu devrimci gençliğimiz oluyor. Sınıflar mücadelesinin bugünkü kesiminde, en canla başla kavga veren, faşist saldırılara karşı yiğitçe direnen ve karınca adımıyla bile olsa çalışan yığınlara bilimcil sosyalizmi ulaştırabilmek amacıyla kıpırdamaya başlayan sosyal kesimimiz, objektif olarak gençlik olmaktadır. Ve Türkiyedeki gençlik hareketleri bir Fransa, bir İngiltere, Almanya ve İrandaki gençlik hareketlerine benzememekte, özel ve ayrı bir kalite taşımaktadır. Günümüzde devrimci gençlik hareketi, devrimci hareketteki genel dağınıklığın bir parçası olarak çeşitli gruplar halinde, dağınıklık içindedir. Burjuva sosyalizmi de bir taraftan gençliğe, «Maoist», «Goşist» gibilerden kara çalma uğraşı içinde, Türkiyede Gençlik Orijinalitemizin çok uzaklarında dolaşmaktadır. Burjuva sosyalizminin gençliğe saldırış nedeni, kendinde olmayan ve gençliğimizden buram buram fışkıran devrimci yiğitlik, fedakarlık ve bitmez tükenmez enerjidir. Benzini bitmiş, tüm devrimci enerjisini yitirmiş, gençlikten «ermiş»liğe fırlamış ve rehavete ulaşmış burjuva sosyalizminin «ilerleme», TİP, TSİP v b. gibi temsilcileri aslında gençliğin devrimci ruhuna ve kararlılığına düşmandırlar.

Türkiye Sosyalist Hareketi gençliği işçi sınıfının yanına kazanmak zorundadır ve kazanacaktır. Proletaryanın öz örgütünü, proletarya ile gençlik kaynaşarak kuracaklardır. Gençlik, ne denli «Goşist» veya «Maoist» yollu küfürlerle hareket dışına, sapık ideolojiler kucağına itilmeye çalışılırsa çalışılsın faşizme ve emperyalizme karşı gözünü kırpmadan ölüme giden bu sosyal kesim, Türkiye halkının bugün en diri bir parçası olarak benimsenmeli, anlaşılır olmalıdır. «Gençliği biraz anlayalım»...

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ VE TARİH İÇİNDEKİ GELİŞİM

Türkiyede devrimci gençlik hareketi yalnızca günümüzün konusu olamaz. 1908 Meşrutiyet hareketi, 1. Kuvayımilliye, 27 Mayıs politik devrimi, 12 Mart 1971 öncesi çeşitli kesimlerde gelişen mücadele ve gene günümüzde her gün daha kanlı biçimlere ulaşan sınıflar mücadelesi, yani yakın siyasi tarihimizin en göze batar olayları, Türkiyede gençlik meselesi bilinmeden doğruca değerlendirilemez. Saydığımız tüm konaklarda en öndeki güç hep gençlik olmuştur. Gerçekten objektifçe bakan bir gözün gençliğimizin en öndeki davranışını görmemesi olanaksızdır.

Elbette, buradan Türkiyede gençlik dışında bir devrimci sosyal gücün bulunmadığını çıkarmak niyetinde değiliz. Modern çağda, yani yeryüzüne kapitalizm denilen geniş yeniden üretim geldi geleli sosyal karmaşada ancak modern sosyal sınıflar yani burjuva zi veya proletarya sosyal devrimlerin sahibi olmuştur. olacaktır. Geberen kapitalizmin altüst ettiği Türkiyemizi sosyalizme götürecek modern sosyal sınıfımız da PROLETARYA olacaktır. Proletaryanın başını çekmediği hareketler, ne denli parlak devrimci görünüşlü olurlarsa olsunlar sosyal devrimin bizzat kendisini beceremezler.

Sosyal sınıflar mücadelesinde iki modern sosyal sınıfın bizzat içinde değerlendirilmemesine rağmen gençlik üzerinde, Türkiyede gençlik meselesi üzerinde neden uzun boylu durmak gerekir? Devam edelim...

Türkiyede, Osmanlı dirlik düzeninden kalma bir gelenekle her devrimci, ilerici hareketin yanında olmuş, diri, döğüşken bir gençliğimiz var. Osmanlı devlet sınıflarından SEYFİYE ve İLMİYE'nin günümüzdeki görünüşü sayabileceğimiz ORDU GENÇLIGI (Seyfiyenin karşılığı) ile SİVİL GENÇLİK (İlmiyenin karşılığı) gençlik deyince akla gelmesi gereken gençlik bölümlerimizdir. İşçi veya köylü gençliği ise mensubu oldukları sosyal kategoriden ayrı tutmuyoruz. «Gençlik Orijinalitesi» deyince anlatmak istediğimiz işçi veya Köylü gençlik değildir. Gençlik Orijinalitesi deyince, özellikle «ORDU GENÇLİĞİ» ve genel olarak aydın gençlik anlatılmak istenmektedir.

Biz, «orijinalite», «ordu gençliği» gibi kavramlar kullandıkça kimileri burun kıvıracak, «cuntacı» deyip işin içinden çıkacaklardır. Onlara daha objektif olmayı, yani Türkiye tarihini burjuva tarih kitaplarının ezberiyle değil olaylarla izlemeyi önereceğiz. Unutulmamalı ki, Marksizm gerçek bilimdir. Yobazın kara kaplısı ile karıştırılmaya hiç gelmez. Türkiye'de GENÇLİK ORİJİNALİTESİ ve genel olarak TARİH TEZI, yaşayan, canlı Marksizm'in ürünleridir. Daha denileni dinlemeden, okumadan «kara kaplı»da yoktur deyip tekme atanlarsa Marksist olamazlar. Onlara üstünkörü okudukları veya hiç okumadıkları «Ailenin, Özel Mülkiyetin, Devletin Kökeni» (Engels), «Alman İdeolojisi» (Marks-Engels), «Grundrisse» (Marks) gibi eserleri dikkatlice yeniden okumalarını öğütleriz. Ancak o zaman TARİH TEZİ veya TÜRKİYEDE GENÇLİK ORIJİNALİTESİ üzerine tartışmak olası olur.

OSMANLI DEVLET YAPISI

«Osmanlı Devletinin özelliği nedir?» diye bir soru sorsak, sosyalistlerimizin çoğu «feodal devlettir, devlet hakim sınıfların baskı aracı olduğundan Osmanlı Devleti de halkı ezen, sömüren bir feodal devletti» diyeceklerdir. İlk başta doğru gibi gelen bu tanımlar, toprakta kesim düzenine geçişin gerçekleştiği, tefeci-bezirganlığın dirlik düzenini parçaladığı 16. yüzyıla kadar yaya kalırlar.

Osmanlı Devleti uzun süre halkı ezen, sömürücü bir devlet, hakim sınıfların baskı aracı filan değildi. Tersine Bizans Tefeci-Bezirganlığını parçalayıp toprak ta özel mülkiyeti kaldıran, toprağı «Beytül mal-i Müslümin» (Müslümanların ortak malı) yapan bir «devlet» ti. Ve Anadolunun, Rumelinin Bizans derebeyleri tarafından sömürülen milyonlarca fukarası Osmanlıyı bir kurtarıcı gibi karşıladı. Namık Kemal'in «400 atlı» ile bayraklaştırdığı bir avuçluk göçebe Osmanlı, barbar geleneklerinin verdiği «eşitlik, kardeşlik, hürriyet»i halka dağıtarak yüzbinlik Bizans kuvvetlerini hallaç pamuğu gibi attı.

Osmanlıda DEVLET yok muydu? Vardı elbet... Ama bu DEVLET, halkı ezen, halk dışında bir devlet değildi. Toprağın tasarruf hakkını üretici yığınlara devreden, barışta üretimi denetleyen, düzenleyen, savaşta yalınkılıç, göçebe demokrasisinin gereği işbaşına gelmiş, kendinden her bakımdan farksız komutanın arkasından ölüme koşan DİRLİK ASKERLERİ'nden oluşan bir devletti o...

«Devletin bağımsızlığına sadece zümrelerin gelişerek sınıflar haline gelemedikleri ülkelerde rastlan-

maktadır, bugün. Yani, öteki gelişmiş ülkelerde ortadan kalkmış olan zümrelerin hala bir rol oynayabildikleri yani karma bir düzenin hüküm sürdüğü ve halkının belli bir bölüğünün öteki bölükler üzerinde egemenlik kuramamış olduğu ülkelerde rastlanmaktadır. Almanyanin durumu, özellikle bu anlattığımız şekildedir. En modern devlet örneği ise Kuzey Afrika da görülmektedir. Fransız, Ingiliz ve Amerikan yazarlarının hepsi de, **devletin sadece özel mülkiyeti korumak için varolduğunu ileri sürmektedirler; ve böylece, bu yetinme herkesin kafasına yerleşik bulunmaktadır.»** (Altını biz çizdik-) (Marks-Engels : ALMAN İDEOLOJİSİ, Taban Yayınları - 1976, S : 97, 98)

Evet, bu yetinme, yani devletin yalnızca hakim sınıfların bir baskı aracı olduğu konusundaki bu yetinme, Osmanlı devletini anlamaya ve anlatmaya çalışıldığında kafalardan silinmelidir. Osmanlı Devleti kuruluşundan itibaren, «özel mülkiyet koruyucusu», «sömürücü» bir devlet değildir. Halkla diyalektik bir bağımsızlık ve bağımlılık ilişkisiyle içli dışlıdır. Ancak, Tefeci-Bezirganlığın dirlik düzenini parçalamasın dan sonra Osmanlı Devleti klasik tanımlara yaklaşan bir yapıya ulaşmıştır.

«Derebeylik sistemi, Almanyadan hazırlop halde getirilmemişti; istilacılar açısından ele alınınca bu sistemin kaynağının, istila sırasında iş gören ordunun askeri teşkilatında bulunduğu açıkça görülmektedir; teşkilat istiladan sonra istila edilen ülkelerdeki mevcut üretici güçlerin etkisi altında gelişmiş ve ancak o zaman, bugün feodalite dediğimiz şey haline gelmiştir» (Marks-Engels, a.g.e., S : 102).. Bu alıntıları antika tarih konusuna yeterince ulaşamayan Diyalektik Maddeciliğin kurucularından aldık.

Aynı konuda Dr. H. Kıvılcımlıyı «inandırıcı olabilmek» için konuşturmadık.. Ama Marks-Engels'in antika tarih» konusunda el yordamıyla yürürken dahi ne denli dahiyane buluşları olduğunu ve Osmanlı tarihini kendi uyduruk kalıpları içinde görmekten vaz geçemeyenleri o günden yere serebildiklerini gösterebilmek açısından yararlanıyoruz.. Osmanlı devletine «feodalite» deyip geçenlerin biraz düşünmesi gerek herhalde.

Osmanlı Devletinin kuruluşundan derebeğleşme sürecinin kesim düzenine varmasına kadar kendi «ORİJİNAL» yapısı içinde değerlendiremeyenler Türkiyenin bugününe ışık tutamazlar.

Binlerce yıl tefeci-bezirgan medeniyetlerinin al tüst oluşuna sahne olmuş Anadolu toprağına göçebe Osmanlı yeni bir madde ve yeni bir ruh getirdi.. Osmanlı Devletinin ruhu, göçebe orta barbarlığın «EŞİTLİK, KARDEŞLİK, HÜRRİYET» yüceliğiydi. Osmanlı akımından sonra Bizans medeniyeti rönesansa uğradı, Anadolu toprağı, tüm müslümanların ortak malı (Beyt-ül mal-i Müslimin) haline geldi, DİRLİK DÜZENİ kuruldu.

Dirlik düzenini kuran ve yaşatan belli başlı Osmanlı devlet sınıflarından ikisi, Seyfiye ve İlmiye dirlik düzeninin en yaman koruyucuları oldular. Osmanlı savaşçı örgütü Seyfiye «Devlet kurtarıcı» rolünü ve duyarlılığını hiç yitirmedi.

İşte, «gelenek», «gençlik orijinalitesi», «ordu gençliği» gibi kavramların kökü bu Osmanlı yapısında yatar. Gençlik Orijinalitemiz, Seyfiye ve İlmiyenin Osmanlı dirlik düzeninden kalma geleneklerinin ürünüdür. Bu gelenek günümüze kadar her bunalımlı dönemde Anadolu toprağını altüst etmiş, beklenmedik vuruşlarla Marksizm yobazlarını şaşkına çevirmiştir. Geleneğe üretici güç diyen Dr. H. Kıvılcımlıya «idealist» çamurunu atan beyciklerimize bir kelime ile Engelsi konuşturmadan edemedik :

«Toplum tarihinin belirleyici temeli olarak gördüğümüz iktisadi ilişkilerden anladığımız, belli bir toplumdaki insanların kendi yaşama vasıtalarını üretme ve (işbölümü mevcut olduğu ölçüde) ürünlerini arala rında mübadele etme tarzlarıdır. Demek ki, üretimin ve ulaştırmanın bütün tekniği buna dahildir Görüşümüze göre toplumun dağılımından sonra beliren sınıflaşmayı, dolayısıyla hakimiyet ve kölelik ilişkilerini, dolayısıyla devleti, siyaseti, hukuku v.s. belirler. **Ayrıca iktisadi ilişkiler kavramına, bunların cereyan ettiği coğrafi temel ve sadece gelenek yoluyla veya vis inertia (atalet gücü) ile kendini korumuş olan ve daha önceki iktisadi gelişim evrelerinden gerçekten miras kalan kalıntılar, ve tabiyatıyla bu toplum biçimini çevreleyen dış dünya dahildir.»** (Altını biz çizdik) (ENGELS'ten Heinz Starkenburg'a Mektup Londra 25 Ocak 1894-FELSEFE İNCELEMELERİ, Doğan Yayınevi, 1974)

«JÖN TÜRK»lük NEDİR?

Jön Türk adını ne Dr. H. Kıvılcımlı ne de bizler uydurduk. O adı Osmanlı devletini yıkılış çağında yağmaya hazırlanan emperyalistler koydu.. Jön Türk adı, özellikle Ordu Gençliği tabanlı, devleti kurtarmak için çırpınan genç yığınlarımızın adıdır. 1860'lardan itibaren harbiye ve tıbbiye mahfillerinden fışkıran bir aksiyonun, sınıfsız devrimciliğin sembolüdür. Avrupalı kapitalistler bir yandan bu enerji dolu davranışın sosyal kökünü binbir hayretle açıklamaya çabalarken bir yandan da kendi güdümlerinde kullanmak istediler. (Geniş bilgi için, E. E. Ramsour, 1908 Devrimi ve Jöntürkler, Petrosyan-Sovyet Gözüyle Jöntürkler). Avrupalı emperyalistlerin şaşkınlığına ne yazık ki olaya Sovyet gözüyle baktığını iddia eden Petrosyan da katıldı.. Hareket gerçek temeline oturtulamadı, klasik yuvarlamalar ise yazarları bile çelişkiden çelişkiye düşürdü.

Oysa, Jön Türk hareketinin sosyal kökü, Osmanlı Dirlik Düzeninden başka birşey değildir. Bunu en doğru anlatabilecek kişi, elbet bu toprakların yetiştirdiği usta Dr. H. Kıvılcımlı olacaktı. Bak : Osmanlı Tarihinin Maddesi, Türkiyede Kapitalizmin Gelişimi, Teorik ve Pratik Gençlik Orijinalitemiz v.b.

Tartışmayı gene somut olay üzerine çekelim : Jön Türklük... Bu adı bizim için Avrupalılar buldu demiştik. Neden, «Jön İranlı», «Jön Fransız» yok da JÖN TÜRK var? Bu bile insanı azıcık olsun düşünmeye itmelidir.

Osmanlı devleti iyice yıkılmaya yüz tutarken dirlik düzeni geleneğini sürdüren Seyfiye ve İlmiye de Harbiyede, Tıbbiyede, ordu içinde, hemen tüm yüksek okullar içinde örgütleniyor, ortak davranış içine giriyor, «Devleti Kurtarma»nın yollarını kollektif davranışla arıyordu. Bu genç, diri gücü Osmanlı topraklarını daha katmerlice soymak, padişah eşiğini zahmetsiz atlamak isteyen metropol burjuvazisi kullanmaya çalıştı. «Tanzimat Fermanı», «1. ve 2. Meşrutiyet»ler, bir yandan padişahla ortaklık yaparken diğer yandan onu iyice kucağa çekmek, Osmanlı İmparatorluğunu kıskıvrak yakalamak isteyen emperyalizmin başarılarıydı.. Her aşamada biraz daha merkezi otorite sarsılıyor, müstebit padişahın yerine emperyalistlerin resmi ortakları, KOMPRADOR BURJUVAZI devlet kademelerinde yetkili yerleri tutuyordu.

Jön Türkler, Paris, Londra gibi emperyalist başkentlerde emperyalistler tarafından beslenip korundular. Ve Jön Türkler, «Hürriyet, Adalet, Müsavat» diye bağırırlarken aslında kapitalizmi istediklerini, kapitalistlerin çıkarları için kan döktüklerini bilmiyorlardı. İlmiye, Avrupada ve Anadoluda yayın organları, konferanslarla işin «teorisini» kurarken ondan belli ölçüde bağımsız olan Seyfiye somut vuruşun hazırlığını yapıyordu. Ve 2. Meşrutiyet olayında görüldüğü gibi Ordu Gençliğinin somut vuruş anını bırakalım Avrupalıları İlmiye bile tahmin edememişti.. Ordu Gençliği demek davranış demekti, işin teorisi, emperyalistlerin parlak vaadleriyle ilgileri yoktu onların.

Jön Türk hareketi, müstebit padişahlığın yerine kapitalizmi geliştirme doğrultusunda sonuçlar getirdiğinden, emperyalistler tarafından güdülse bile ileri ci bir hareket olmuştur.

Burada, «Gençlik Orijinalitemiz»in ikinci bir özelliğine eğilmek isteriz. Genç Türk'lük sınıfsız devrimciliktir. Hangi sınıf diğerlerine göre geleceğin sahibi olarak örgütlenmişse, hangi sınıf bunalımdan çıkış için daha disiplinli, planlı bir aksiyona sahipse Genç Türkler ondan yana davranırlar, onun vurucu gücü olurlar.

Meşrutiyet hareketleri ve özellikle 2. Meşrutiyet (1908)'de Jön Türkler, emperyalistler ve komprador bur juvaziyle beraber müstebit padişahlığa karşı savaştılar. 1. Kuvayımilliye savaşındaysa emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi (komprador burjuvazi)ye karşı MİLLİ BURJUVAZİ'nin vurucu gücü oldular.

Gençlik orijinalitemizin ve özellikle «ordu gençliği»nin yakın tarihimizdeki davranış biçim ve yolları nı somut olaylarla daha rahat gözleyebiliriz. Bu davranışlar, onun «sınıfsız» özelliği gereği değişik zamanlarda değişik sınıflar için vurucu güç olduğunu belirlemiştir.

«JÖN TÜRK» GELENEĞİNİN YAKIN GEÇMİŞİ

Jön Türk geleneğinin çeşitli konaklardaki dökümünü şöyle sıralayabiliriz : 1-1908 Meşrutiyet hareketinde gençliğimiz emperyalistler ve komprador burjuvazinin vurucu gücü olmuştur. Özellikle Alman ve İngiliz emperyalizmi, «Jön Türk»ler aracılığıyla Osmanlı İmparatorluğu üzerindeki çıkar alanlarını genişletebilmişler, Osmanlı derebeyliğinin yerine kapitalizm ülke ye egemen olmaya başlamıştır. Bu ilişkiler sonucu, Türkiye Alman Emperyalizmi tarafından 1. Dünya savaşına sokulmuş, «Pan Türkizm» ve «Pan İslamizm» fikirleri emperyalistlerce yaygınlaştırılmıştır. 1. Evren Savaşı öncesi ve savaş sırasında İstanbula gönderilen Alman malı silah sandıklarının üzerinde «Osmanlı İmparatorluğu» veya Padişah adı değil-Alman Emperyalizminin kafaladığı bir Jön Türk olan Enver Paşanın adı yazılırdı : Enverland... (Geniş bilgi için bak : Dr. H. Kıvılcımlı, Türkiyede Kapitalizmin Gelişimi).

2 — 1. Kuvayımilliye savaşında «Genç Türk»ler MİLLİ BURJUVAZİ'nin vurucu gücü oldular. Mustafa Kemal'in kişiliğinde bütünleşen ordu gençliği, Milli Burjuvazinin güdümünde kurtuluş savaşını zaferle sonuşlandırdı. Savaş öncesi var olan kutsal ittifak, EMPERYALİZM—KOMPRADOR BURJUVAZİ ikilisinin ye rini savaştan sonra başka bir ikili kutsal ittifak aldı : EMPERYALİZM—MİLLİ BURJUVAZİ.. Milli Burjuvazinin gelişimi de giderek FİNANS KAPİTAL yapısını oluşturdu.

3 — 27 Mayıs 1960 da Ordu Gençliği 27 Mayıs politik devrimini gerçekleştirdi. Artık giderek Genç Türkler toplumdaki varlığı daha çok duyulmaya başlayan işçi sınıfına yaklaşmaktadırlar. 1961 Anayasası işçi sınıfına grev, memurlara sendika kurma hakkını verir, o zamana değin işkenceyle, ölümle, zindanla yer altına itilmiş sosyalizme «özgürlük» hakkı doğunca özellikle genç yığınlar hızla sosyalist düşünceye akmaya başlar. Ancak proletarya örgütsüz olduğundan ondan ileri gidemez, veya 27 Mayısta patlayan Ordu Gençliği gerçeğini önceden görerek tedbirini almış ve hareketi kısa zamanda kontrolleyebilmiş Finans Kapital tarafından orada tutulur. Ve kısa zamanda en örgütlü modern güç olan Finans Kapital tamamen duruma hakim olur, ilerleyen yıllar boyunca 27 Mayıs 1960 politik devriminin çalışan yığınlara tanıdığı ekonomik-demokratik hakları bir bir geri almaya çalışır. Ancak, bu politik devrimin getirdiği yenilikler günümüzde bile Finans Kapitalin diş biledi-ği, tamamen yok etmeye çalıştığı bir olay olarak sürer gider.

4 — 12 Mart 1971 öncesi büyük boyutlara ulaşan gençliğin «işçi sınıfından yana» davranış çabaları ve Ordu Gençliği içindeki kıpırtılar Finans-Kapitalce Ordu Gençliği bir katekulli ile susturulduktan sonra Faşist Diktatörlük için malzeme yapılır.. Ordu Gençliği ve Sivil Gençliğimiz getirildikleri provokasyon ortamıyla Finans Kapital bunalımına kurban edilir. Bu konakta artık asker-sivil gençliğimiz, «işçi sınıfı» demektedir, «demokratik halk devrimi» demektedir. Günümüzdeki gençlik hareketlerini de bu dördüncü konağın bir devamı olarak değerlendirebiliriz. Ancak Ordu Gençliğinin vuruculuğu, «Umut» olarak şişirilen «Sosyal Demokrasinin» sayesinde Finans Kapitalce takozlanabilmiştir. **(DEVAM EDECEK)**

Petrol - İş Kocaeli Şubesi Kongresinin ardından

(Baştarafı Sayfa 16'da)

yerine «özgürlükçü demokratik» Ecevit hükümeti geldi.

İkincisi, Petrol-İş'in 1978 Nisan'ında yapılan genel kurulunda ilk kurucu İsmail Topkar devrildi, yerine (şanırsın sosyalist!) Cevdet Selvi geldi.

Bu iki olayın etkisiyle, MC döneminde atılan işçiler yeniden işyerlerine döndüler. Faşistlerin önde gidenleri «genel müdürleriyle» birlikte istifa ettiler, işyerlerinde kalanlar ise bekle-gör taktiğiyle ricat sessizliğine büründüler. Daha önce pısmış durumda bekleyen sol muhalefet de yeniden kıpırdanmaya başladı. Ancak tepedeki olanca değişikliğe karşın, işçi tabanında durum pek fazla değişmiş sayılmazdı: Petrol-İş Kocaeli Şubesi hala AP eğilimli gangster sendikacıların yönetimindeydi ve MC döneminde işyerlerine doldurulan bir sürü işçi hala bu yönetimi iş güvencesi olarak görüyordu. İşte tam bu sırada geldi çattı şube kongresi!

3 — KONGREDE YÖNETİME ADAY OLAN GRUPLAR :

a) **Özcan Hun başkanlığındaki faşist eğilimli gangster sendikacılar grubu :**

Eski yönetimin başkanı Muammer Bekaroğlu artık iyice yıpranmıştı. DGM direnişi sırasında ve daha sonraları sendika ispiyonuyla işten atılan işçiler hesap sormak için kongreyi bekliyordu. Bu yüzden Muammer Bekaroğlu büyük bir «tevazu» örneği göstererek yeniden aday olmayacağını kongre öncesinde açıkladı. Yerine eski yönetimin sekreteri Özcan Hun aday oldu. Yine de Muammer Bekaroğlu, Özcan Hun'un propaganda çalışmalarına aktif olarak katılmaktan geri kalmayınca, ikisinin de aynı toptan kesme oldukları iyice açığa çıktı. Özcan Hun ezeli bezirgan politikası ile alttan güreşerek propagandaya girişti: Hiçbir siyasi görüşün «zebunu» değildi ve işçiler arasında siyasi görüş ayrımı yapmayacaktı. Üstelik «işçi sınıfı bilimi» yanlısıydı.

b) **Nadir Birok Başkanlığındaki CHP grubu :**

İlerlemenin rivayetine göre kongreden «tam 8 ay önce» işyerlerinde muhalefet çalışması başlatılmıştı. Komiteler örgütlenmiş ve her hafta yapılan toplantılarda işçilere «Sendikalı işçinin Eğitim Notları» okunarak eğitimler yapılmıştı. Ancak işin içinde bir bit yeniği vardı: Kongreye yakın «halka açılan» toplantılarda «tam 8 aylık!» çalışmaları haber alan bir çok ilerici işçi şaşkınlığa uğradı. Bu korkunç örgütlenmelerin hangi fare deliklerinde yapıldığını bile duymamışlardı. İlerlemeciler her zamanki pişkinlikleri ile «burjuvaziye karşı illegalite» taktiği uyguladıklarını öne sürdüler, «eğer haberdar edilemeyen arkadaşlar varsa» bunlardan özür dilediler. Aksi gibi «haberdar edilemeyen arkadaşlar» genellikle daha önceleri işyerlerinde fısıltı halinde «ajan-provokatör, troçkist, ne idüğü belirsiz v.s.» diye lanse edilen ilerleme kafakoluna girmeyecek kadar bilinçli işçilerdi. O zaman «tam 8 aylık» komitelerin işyerlerini temsil etmek şöyle dursun ilerlemenin grup fideliği olmaktan öteye gitmediği, «örgütleme çalışmalarının» da Kur'an kurslarından farksız «savaşım» hafızları yetiştirmeye yönelik olduğu iyice ortaya çıktı.

İşte nasıl olduysa bir süre bu «komite»lere bulaşan bir takım CHPliler kongre yaklaşıp da iş pazarlığa dökülünce ilerleme'nin empas-kumpas üste çıkacağını anladılar ve tası-tarağı (arkalarındaki DEV—YOL'cuları) toplayıp «komitecilik oyunundan» istifa ettiler. Ertesi günü işçiler gazetelerde Nadir Birok'un «Petrol-İş Şube yönetimine adaylığını koyduğunu ve ardında tam 27 tane CHP delegesinin bulunduğunu» okudular.

c) **İsmet Uzun başkanlığındaki «kripto-komünist» ilerleme grubu :**

Nadir Birok'un ayrılıp bayrak açması ilerleme grubunda şok etkisi yaptı. «Nazlarının geçtiği» CHP yöneticilerine (Erol Köse, İbrahım Akdoğan v.s.) yalvararak Nadir Birok'u ikna etmelerini istediler. Yetmedi, bu «bozgunculuğu» Petrol-İş Genel Merkezine şikayet ettiler. Ama nafile! Petrol-İş Genel Merkezi «bütün iyi niyetiyle» Nadir Birok'a «Şube başkanlığını ve yönetim kurulunun yarısını» peşkeş çektiği halde kafir bir türlü uzlaşmaya yanaşmıyordu. «İşçi sınıfı düşmanlığı yolunda tarihi görevini yapıyordu, efendim!» O zaman yapılacak tek şey kalıyordu : İlerleme grubu da zamanı- gündemi belirsiz bir toplantıda (Nadir Birok'a inat!) adayını belirledi. İsmet Uzun daha ilk konuşmasında Aybar'vari çalımlarla ««başa-güreş» şiirleri okudu ve «telaşın yersiz olduğunu, kongrenin **kesinlikle kazanılacağını»** belirtti.

4 — SOSYALİST İŞÇİLERİN DURUMU :

İşveren terörü ve dağınıklığın verdiği moral bozukluğundan sonra bir de burjuva sosyalizmin yaydığı sis perdesini yarmaya çalışarak işyerlerinde yeni filizlenmeye başlayan işçi sınıfı sosyalizmi, henüz alternatif olmaktan çok uzaktı. Bu yüzden genellikle sosyalist eğilimli işçilerin katıldığı ilerleme grubunun toplantılarında işçileri uyarma görevini yüklendi.

Somut durum açıktı : Demokrasi şampiyonu geçinen her iki adayın (Nadir Birok ve İsmet Uzun) birleşmesi halinde bile eğer yeterli ajitasyon-progpaganda örgütlenme çalışması yapılamazsa kongreyi faşistlere kaptırma ihtimali vardı. Hele iki adayın ayrı ayrı seçime gitmesi halinde kongre **kesinlikle kaybedilecekti.** Durum böylesine aşikar iken, yapılacak şey, ya iki adayın birleşmesini sağlamak, ya da adaylardan birisini diğeri lehine çekilmeye zorlamaktı.

Bunu başarmak için de şu öneriler yapıldı ;

a) İşyerlerini temsil yetkisi olmayan, ilerlemenin kerameti kendinden menkul sözümona ««komite»leri iptal edilsin. Her iki adayın tabanından veya tarafsız bütün ilerici işçilerin katıldığı tartışmalı toplantılarda **komiteler yeniden örgütlensin.** Üst komite oluşturularak yeniden aday belirlensin.

b) İlerleme «birleşmek için her şeyin yapıldığını» iddia ediyordu. Yapılan burjuva politikasının batağında ona buna yalvarmak, masabaşı pazarlıkları ile uzlaşma sağlamaya çalışmak v.s. idi. Hele işçiden habersiz Nadir Birok'a yönetimin peşkeş çekilmesi sert bir şekilde eleştirildi. Yapılacak olan şey birleşme yolunda yapılacak tartışma ve uzlaşmalara işçilerin mümkün olduğunca katılımını sağlamaktı.

İlerleme grubu bu önerilere «hiddet ve şiddetle» karşı çıktı «Vakit yoktu, üstelik provokasyon olurdu v.s. «Bir taraftan da övünerek ««Petrol-İş Genel Merkezinin kendilerini desteklediğini» büyük koz olarak ileri sürüyordu.

Bu arada DEV-YOL grubunun tavrını ele almakta da yarar var. Artık sınıf kini olmaktan çıkıp küçük burjuva deve kini haline gelmiş olan ilerleme düşmanlığı, DEV—YOL'cuları, «sendikalardan koministleri temizleveceğiz! diye nara atan CHP'li Nadir Birak'un peşine taktı. DEV—YOL'un amacı yönetim kurulunda birkaç üyelik kapabilmekti. Bu amaçla yola çıkınca, CHP'lilerin her pisliğine katlanmak zorunda kaldı. Hatta Nadir Birok'un kariyerist çıkışını haklı gösterebilmek için sosyalistler için gülünç sayılabilecek çelişkilere düştüler. Ama Nadir Birok DEV—YOL'cuları yeterince kullandıktan sonra daha kongre öncesinde liste dışı bırakarak ekarte etti. Ancak bundan sonra DEV—YOL'cular sosyalist işçilerle bir araya gelmek lüzumunu hissettiler.

5 — KONGRENİN SONUCU :

Kongrenin sonucu daha işçilerin salona girişinden belliydi. Belirli gruplara ayrılmış işçiler, her burjuva politikasının finalinde olduğu gibi, sustalı maymun misali «amigoların» başlattığı sloganları tekrar etmekle siyasete katıldılar! Tabii en güçlü haykırış faşist aday Özcan Hun için yükseliyordu. Nasıl olsa kaybedeceğini düşünen, moral bozukluğu içindeki bir çok ilerici işçi kongre salonuna bile gelmemişti. Hatta gelenlerden bir bölümünün salonu terkettiği görüldü. Ve kongre «kesinlikle kaybedildi.»

Giderayak belirtelim: İlerleme grubu İsmet Uzun listesine «o yarimin eski huyu» ile toplantılarda seçilmemiş has elemanlarını doldurmaktan kendini alamamıştı.

Yeni VP Kıvılcımlı Ustanın

(Baştarafı Sayfa 6'da)

den bu arkadaşın YVP'nin diğer konulardaki görüşlerini benimsediği açıkça görülüyor.) arasındaki bu davranış benzerliği şaşırtıcı değildir. Elbette böyle «parti»nin böyle yandaşı olacaktır. İşte Kürt arkadaşın bu tutumu bizce üzücüdür. Arkadaş YVP'den öğrendiği : «Yahu herkesin ortasında birbirimize atıp tutup, eleştirip ele güne madara mı olalım? Boş ver, ben senin falsolarını görmezlikten geleyim, sen de benim.» biçimindeki lumpen ahbap çavuşlar anlayışını terketmelidir. Yanlışı acımaksızın eleştiren, doğruyu gevelemeksizin söyleyen Marksist-leninist prensibi benimsemelidir.

Yeni VP'nin arkadaşa verdiği bir diğer önemli olumsuzluk da Derleniş= (Leninist Parti İnşa Prensipleri) düşmanlığıdır.

Arkadaş Kürdistan Proletarya Partisinin kurulması görevinin önde duran bir görev olduğunu söylüyor. Çok doğru. Bu görev bizce de çok acildir. Ancak yazıda dili yakacakmış gibi derlenişten hiç sözedilmiyor. Bugün Kürdistan Proletaryası davasına hizmet etmek isteyen biri, şu Leninist prensibi hiç aklından çıkarmamalıdır.:

«Dünyanın her başarılı **devrimci çelik çekirdeği** Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur.» (Kıvılcımlı. Anarşi Yok! Büyük Derleniş!)

Yine, Kıvılcımlı bu prensibe **«Devrimci Derleniş»** adını vermiştir. Günümüzde, ister Türkiye'de, ister Kürdistan'da, Proletarya Partisi üzerine sözeden biri eğer yukarıdaki prensibi bilerek ya da bilmeyerek unutuyorsa veya açıkça reddediyorsa o kişi aslında Proletarya Partisinden değil de, **Ahbapçavuşlar tekkesinden** sözediyor demektir.

Son olarak gelelim Yeni VP'ye: Eğer zerrece Proleter namus taşıyorlarsa ne yapıp edip, bir yolunu bulup, Kıvılcımlı Usta'nın emeğine sıçrattıkları pisliği temizlemelidirler. Kıvılcımlı Ustanın eserini Türk ve Kürt Proletaryasını aydınlatacak bir projektöre benzetirsek, ekledikleri «sunuş» bu projektörün önüne çekilmiş bir peçedir. O peçeyi bir an önce çekip çıkarmalıdırlar. Unutmayalım ki, İşçi Sınıfı Bilimine göre her hatanın bir telafi yolu vardır. Yeter ki istensin.

1979 Petrol Bunalımı

(Baştarafı Sayfa 6'da)

leri bunalımı zararsız atlatıyorlar. Şu anda —bunalım sırasında— ufak tefek zararlar görmüyor değiller Fakat bu durumu, Arap petrodolarlarını kullanacak kısa sürede atlatacaklardır, ekonomileri tekrar bir atılım dönemine girecektir.

3 — **Geri Kalmış Ülkeler Açısından:** Bu konuda, geri kalmış ülkelerin durumu, emperyalizmin oyunları nedeniyle içler acısı. Geri ülkeler az önce yukarıda belirttiğimiz gibi bir yandan emperyalizmin pahalı mallarının pazarı haline getiriliyor. Öte yandan, uluslararası petrol tekellerine hizmet etmek amacıyla, enerjide petrole bağımlılık geliştiriliyor. Bu ülkeler teknik bakımdan da geri olduklarından üretimleri ve dünya pazarlarında ihracat olanakları oldukça kısıtlıdır. Günden güne artan petrol fiyatları, bu ülkelerin ekonomisinin içinde bulunduğu çıkmazı derinleştirmektedir. Dışalım ve dışsatım arasındaki fark her geçen gün büyümekte, böylece enflasyon, pahalılık ve işsizlik dayanılmaz bir hale gelmektedir.

Burada dikkat edilecek nokta, sınıf kavramını gözden uzak tutmamak olacaktır. Sınıflı toplumda, toplumun içinde üst sınıflar gene karlarına kar katacaklar, alt sınıflar üzerindeki sömürü katmerleşecektir.

d — **Sosyalist Ülkeler Açısından:** Sosyalist ülkeler, petrol bunalımından en az zarar gören ülkeler. Bunun ana sebebi, planlı ekonomiye sahip olmaları; yani kapitalizmde olduğu gibi üretimde keşmekeşin olmayışıdır. Bu özellik, sosyalist ekonomilerin petrole daha az bağımlı oluşunu getiriyor.

Diğer taraftan, sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki dayanışma da bunalımdan zarar görmelerini önlüyor. Örneğin Sovyetler Birliği dünyanın en büyük petrol üreticisidir. Kendi üretiminin fazlasını, diğer sosyalist ülkelere dayanışma gereği ucuza satmaktadır. Ayrıca Sovyetler Birliği, Arap ülkelerinden aldığı ham petrolü işleyerek, petrol ihtiyacı olan diğer sosyalist ülkelere, petrol tekellerinin dayattığı yüksek fiyatlardan çok daha ucuza vermektedir.

D — BUNALIMA ÇÖZÜM VAR MI?

Petrol bunalımının derinleşmesi üzerine çeşitli ülkelerdeki yeni yeni enerji kaynakları araştırılıyor. Yeni yeni buluşlar ortaya çıkarılıyor, sanki Amerika yeniden keşfediliyor! Çöpler, biyolojik artıklar, rüzgar, güneş, sıcak su, deniz (med ve cezirden) vs. vs. Bu yöntemler çözüm mü? Bizce kapitalist sistemde hele hele emperyalizm çağında geçerli çözüm değil bunlar, çünkü;

1. Kapitalist sistemin başını çeken emperyalist metropoller bu enerji sisteminden oldukça memnunlar, değiştirmeye niyetleri pek yok.

2. İsteseler de değiştiremezler: Emperyalizm çağında sermayenin **belirli ellerde** yoğunlaşması ve merkezileşmesi o kadar artarki, bu sermayenin daha yeni bir tekniğe yatırılması bir anlamda heba olması demektir. Yani o belirli ellerin-tekellerin-kar oranının belirli bir süre için düşmesi demektir. Tekeller bu riski göze alamaz. Çünkü rekabetçi kapitalizm çağındaki babalarından aldıkları ders «DURMAYALIM DÜŞERİZ!» dir. Söz gelişi makina ya da motorların hali hazırdaki tekniğe göre **ana enerji kaynağı petroldür.** Bu enerji kaynağını değiştirmek, pratikte **tüm makina ve motor üretim teknolojisini** altüst etmek anlamını taşır. Bu altüst etmeyi meydana getirirken aktarılan sermaye durağan hale gelecektir. Ayrıca her yeni üretim tekniği kalifiye işgücüne ihtiyaç gösterir. Bu arada eski üretim ise heba olacaktır. İşte bu gibi nedenlerden tekellerin kar oranları düşer, enerji sistemini değiştiremezler.

Sosyalist ülkelere gelince, onlar için böyle bir sorun mevcut değildir. Sosyalizm, tekniğin gelişiminin önündeki seti kaldırarak, büyük bir hızla gelişmesini sağlamıştır. Başlangıçta bahsettiğimiz Rüzgar, deniz, çöp vs. gibi yöntemler enerji bakımından ancak sosyalist ekonomilere yardımcı olabilir. Kısacası sosyalizm, petrol bunalımı ile yerini daha da sağlamlaştırırken, can çekişer emperyalizm, günden güne ölüme yaklaşmaktadır.

Transtitko

(Baştarafı Sayfa 16'da)

mazlık ve normal süre beklendikten sonra greve başladık.

İşveren boş durmuyordu, diğer şirketlerle içli dışlı çalışıyordu, garajdaki arabaları kaçırtmaya kalkıyor, bütün maddi, parasal olanaklarını kullanıyordu. Grevimizin 2. gününde mesai saati bitiminden sonra işverenin arabasıyla gelen bazı memurların keşif yaptıklarını gördük, grev bekleyen arkadaşlarımızı işgalci olarak niteleyen tutanaklar tutuldu. Ertesi gün grevimizin «Kanunsuz» olduğu gerekçesiyle iki otobüs polis baskınıyla grevimiz engellendi. Kararа itirazımız nöbetçi mahkemenin iki haftalık oyalamasından sonra reddedildi. Ve grevimiz tümden kaldırıldı yüze yakın işçi arkadaşımız açlığa, sefilliğe, işsizliğe itildi.

Böylece örgütlenmeyi dağıttığını, bizleri yok ettiğini sanan patron yanılıyor. Çünkü işkolumuzun özelliği itibariyla bilincin en zor ulaşabildiği biz nakliye işçilerine pratikte, bizzat yaşayarak kendiliğinden de olsa bilincin ulaşmasını sağladı.

Uzun süren örgütlenme mücadelemiz ve 3 gün de olsa sürdürebildiğimiz grev bizim için bir okul oldu.

Bu okulda, mücadelemizin sadece Transtitko işverenine karşı olmadığını kavradık çünkü diğer TIR şirketleri bizim işverenin zarara uğramaması için var güçleriyle çalışıyorlardı. Böylece mücadelemizin bir tek patrona karşı değil tümden işverenler düzenine karşı olmasının gerektiğini kavradık.

İşten atılmalara karşı açtığımız, patronun grev oylamasına itiraz için ve grevin kanunsuzluğu gerekçesiyle açtığı bütün davalar adli tatil olduğundan aynı hakimce görüldü, tarafsızlığından kuşkumuz olan hakim, hukuk kurallarında bulunmayan kararları işçilerin aleyhine verebiliyordu.

İşverenin sayısız maddi olanakları, her önüne geleni satın alma anlayışına karşı ancak birliğimizi koruduğumuz sürece başarılı olabileceğimizi öğrendik.

İş kolumuzdaki tüm işyerlerinde çalışma şartlarının aynı olduğunu biliyoruz ve her gittiğimiz yerde işçi sınıfının en basit ekonomik çıkarlarını bile savunmaya yemin etmiş mücadele azmi ve kararlığı bilenmiş gönüllüler olarak çalışacağız.

Ve hepsinden önemlisi Kurtuluşumuzun sadece ekonomik demokratik haklarımızı savunmakla olmayacağını suyun başının siyasetle kesildiğini öğrendik. Onun için Tek Kurtuluşumuz SOSYALİZM diyoruz. Sosyalizmin laf işi değil örgüt işi olduğunu bilincimize çıkardık. Örgütlenmenin de tüm devrimcilerin birlikte, kardeşçe dayanışarak belirli prensipler etrafında BİRLEŞMESİYLE sağlanabileceğini yani İŞÇİ SINIFI PARTİSİ ve HALK KURTULUŞ CEPHESİNİN yaratılması için UYANIŞ-DERLENİŞ-BİRLİK yolunun yürünmesi gerektiğini kavradık.

Kahrolsun bizi açlığa, işsizliğe mahkum eden parababaları düzeni..

YAŞASIN TRANSTİTKO İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

—TRANSTİTKO İŞÇİLERİ—

İPSD

Baştarafı Sayfa 16'da

misli görülmedik şekilde yükseltişleriyle kendi sınıfının bilincinde olarak savaşmaktadır. Ve gazetelerin birinci sayfaları grev haberleriyle dolmaktadır.

Ezilen alt sınıflar bir işçi sınıfı partisinin (öncü örgütün, kurmayın) önderliğinden yoksun olmalarına rağmen, hergün düzene karşı kendiliğindenci bir şekilde de olsa savaşı yükseltiyor, teşkilatlanıyor. Bu da parababalarını alabildiğine rahatsız ediyor, korkutuyor. Bu sınıf savaşının bir de işçi sınıfı partisi önderliğinde olsa, olabilecekleri düşünüp, azrail görmüş insan gibi oluyor, «Yüreği ağzına geliyor» Ve devrimcilerin BİR TEK PROLETARYA PARTİSİNİ YENİDEN-ÖRGÜTLEMELERİNİ engellemek için olmadık oyunlara, zorbalıklara girişiyor. Seçim arenasına sözde «İşçi sınıfının öz partisi» olduğunu iddia eden burjuva sosyalizminin temsilcilerini sokuyor. Artan toplumsal muhalefeti yolundan saptırmaya çalışıyor. Fakat bunların sökmeyip, düzene karşı tepkilerin artarak devam ettiğini gören parababaları, bu sefer zora, şiddete teröre başvuruyorlar. Devrimci savaşı engellemeye çalışıyorlar. İşte İPSD'nin de bombalanmasının gene! nedenleri. Ama bir de özel nedenler var.

İPSD, Konya Devrimci hareketinin önemli yığın örgütlerinden birisidir. Toplumun ezilen bütün kesimlerinden temsilcileri bağrında toplamaktadır. Toplumsal her olayı anında temsilcileri vasıtasıyla haber almakta ve olumsuzlukları teşhir etmektedir. Konya'daki hemen bütün fabrika, işyeri, okul, semt ve köylerinde çalışmaları sürdürmektedir. İPSD fakir ve fukara Konya halkının örgütü olma, «İşsizliğe ve Pahalılığa karşı Savaş» bayrağını yükseltme yolunda onlarla birlikte kararlı adımlar atmaktadır.

İPSD üyeleri kelleyi koltuğa almış bilimli, bilinçli, kararlı insanlardır. Bu yüzden İPSD ve İPSD'liler faşistlerce boy hedefi seçiliyor. 1971 yılından bu yana Konya halkının ilk iki şehidi-arada bir kişi daha Ali Naci Çobanoğlu vardır- Biri MEHMET TAŞDEMİR- tüm Konya devrimcilerinin övüncü, faşistlerin bir numaralı can düşmanı, devrimcilerin birliği yolunda savaşan yiğit bir militan ve halk şefidir, diğeri FETHİ DEMİR, Aydoğdu semtinin halk şefidir ve İPSD (PİM) üyeleriyle birlikte savaşmaktadır.- İşte tüm bunlar İPSD'nin, parababalarının zılgıtını üzerine çekmesi için özel nedenler olmuştur. Ki zaten daha öncede PİM şubesi Fethi Demir'in ölümünden sonra dağıtılan bildiri nedeniyle Konya'da süresiz olarak kapatılan ilk dernek olmuştur ve yöneticileri de «halkı isyana teşvik» ten hala yargılanmaktadırlar.

Ama İPSD Konya Şubesi üyeleri parababaları zılgıtını artırdıkça, doğru yolda oldukları yolundaki inançlarını bir kez daha tazeliyorlar ve «İŞSİZLİĞE ve PAHALILIĞA KARŞI SAVAŞ» bayrağını daha da yükseltiyorlar.

İPSD'liler bundan böyle de nerede bir yığın mücadelesi var, nerede parababalarının bir haksızlığı var, nerede bir faşist saldırı varsa orada olacaklar, parababalarına ve sivil faşist güçlerine «Dişe Diş, Göze Göz» anladıkları dilden cevap vereceklerdir. Ve İPSD'liler bir yanda halkı teşkilatlarken öbür yanda da işçi sınıfı partisini yeniden-örgütleme savaşına da aktif şekilde katılacaklardır.

İPSD YILDIRILAMAZ.........

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU YOLUNDA DEVRİMCİ DERLENİŞ ŞIARIMIZ!...

İPSD
KONYA ŞUBESİ

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

Petrol - İş Kocaeli Şubesi Kongresinin Ardından

Petrol-İş Kocaeli şubesinin 9. Olağan Kongresi 6 Mayıs 1979 günü toplandı Adaylardan Özcan Hun 1657, İsmet Uzun 645 ve Nadir Birok 501 oy aldı. Şubeye bağlı yaklaşık 5300 üye olduğuna göre, demek ki, işçilerin yarısına yakın bir bölümü kongreye katılmamıştır.

Burjuva gezetelerine kısaca yukarıdaki gibi geçen kongrenin gerçek hikayesi oldukça ilginçti ve sosyalistlerimiz için, gerek genel olarak işçi sınıfı örgütlenmesi, gerekse özel olarak sendika çalışması açısından ibret verici derslerle doluydu. Anlatmadan geçemedik.

Kongre ortamını daha iyi değerlendirebilmek için kongre öncesi çalışmaları, hatta bölgedeki sendikal rekabetin geçmişini anlatmak gerekti.

1 — KOCAELİ'NDE İŞÇİ HAREKETLERİNİN GEÇMİŞİ :

Kocaeli bölgesi Türkiye'nin en yoğun sanayileşmiş bölgelerinden biridir. İzmit körfezinin çevresi petrol, kimya, metalurji, kağıt, lastik, deri, tersane v.s işkollarında üretim yapan fabrikalarla doludur. Tarım üretimi yok denecek kadar azalmıştır. İzmit halkı genellikle, bu fabrikalarda çalışan sanayi proletarysından oluşur. Halkın önemli bir bölümü kafkas göçmenidir (Abazalar, Çerkesler, Gürcüler v.s.) Bu etkin özellikler gitgide erimekle beraber halâ (örneğin bir sendika seçiminde) etkisini sürdürebilmektedir.

Genellikle Türkiye proletaryası için söz konusu olan siyasal özellikler (dağınıklık, örgütsüzlük, burjuva politikasının peşinde sürüklenme v.s.) burada da söz konusudur. İşçi hareketleri kendiliğinden bir takım eylemler olarak ortaya çıkmaktadır. 15-16 Haziran 1970 yürüyüşü Kocaeli bölgesinden başlamıştır. Daha sonraki DGM direnişi, Mannesmann grevi, Lassa direnişi önemli işçi hareketleridir.

2 — PETROL VE KİMYA İŞYERLERİNDE DURUM :

Bugün Petrol-İş Kocaeli Şubesini oluşturan işçilerin önemli bir bölümü (üstelik İPRAŞ, İGSAŞ, PETKİM gibi en ileri teknikli büyük işyerlerindeki işçiler) 1976 DGM direnişi öncesine kadar DİSK'e bağlı Petkim-İş sendikasına kayıtlıydı. Ancak siyasetsiz ve örgütsüz bırakılmış, Petkim-İş - Kimya-İş birleşmesindeki «ilerlemeye dönük» ayak oyunlarıyla bezdirilmiş işçiler bu direnişi sonuna kadar yürütemeyince meydan işveren sınıfına kaldı. Zaferini daha da pekiştirmek isteyen işveren sınıfı, ilerici-devrimci işçileri sorgusuz sualsiz otorak yerlerine (hatta çok daha fazla sayıda) işverene kul olmaya gönüllü işsiz yığınlarını yerleştirdi. İşçiler arasında en ufak muhalefeti anında ezmek üzere, her işyerine «işçi temsilcisi» kılıklı bekçi köpekleri «atadı.» Ve işçileri «örgütlemek» üzere kapı ardında bekleyen Petrol-İş geldi, işveren zılgıtı altında yapılan uydurma oylamalarla işyerlerine yerleşti. Uzun bir süre her türlü «sol» muhalefet engellendi, hatta «Milliyet» okumaya «cesaret eden» işçilere gözdağı vermeye kadar gidildi.

İki önemli olay bu gidişi biraz olsun değiştirdi:

Birincisi, 1978 yılı başında MC yıkıldı ve

(Devamı Sayfa 14'de)

TRANS - TİTKO İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ DURDURULAMAZ

Biz Ankara'da Transtitko TIR şirketi işçileriyiz, işyerimizde patron bizleri uzun yıllar köle gibi çalıştırıyordu. Yurt dışı seferlerimizde, hertürlü güvenceden yoksun olarak, günlerce yol gidiyor, aç susuz yaban ellerinde kalıyorduk.

Taşıdığımız mallarla ilgili hiç bir çıkarımız olmadığı gibi, tek sorumlu biz sayılıyoruz, gümrüklerde sıkıntılara katlanıyor, tersleniyor, haftalar boyu çoluğumuzdan çocuğumuzdan uzak kalmak bir yana, dinlenme sürelerimizi de yatak yüzü görmeden, kamyonlarda uyuyarak geçiriyorduk.

Tüm sıkıntılara karşılık olarak aldığımız ücret hiç bir derdimize yetmiyordu ama patronun çalıştırdığı kamyonların sayısı hızla artıyor, bizlerin artı-değerini sömürerek milyonlarca lira değerinde döviz kazanıyordu.

Pek çok bankaların kredileri oluk gibi patronun emrine sunuluyordu. İşte sayılmayacak kadar çok sıkıntılar içinde çalışan biz işçiler, biraz olsun rahatlayabilmek, daha iyi çalışma şartları, iş güvenliği, kısacası İNSANCA YAŞAMA kavuşabilmek için örgütlenmenin gereğine inandık, örgütlenmemiz için ilk adımı sendikalaşarak atmak istedik.

Sendikal mücadelemizi, işkolumuzda bulunan pek çok sarı, gangster, patron sendikasında değil de, haklarımızı en iyi savunabileceğine inandığımız devrimci bir sendikada birliğimizi sağlamak istedik. Bunun için DİSK ULAŞ —İŞ'te örgütlenmeye başladık.

İşçilerin en ufak uyanışlarından bile tedirgin olan patron elebaşı gördüğü arkadaşlarımızı işten attı, ama yılmadık, örgütlenmemizi sürdürdük, sendika kelimesinden «ölümü görmüşcesine korkan» işveren baktı ki işin önünü alamayacak bu sefer sarı-patron sendikası TÜM - TİS'i başımıza bela ettirmeye kalktı o da sökmedi.

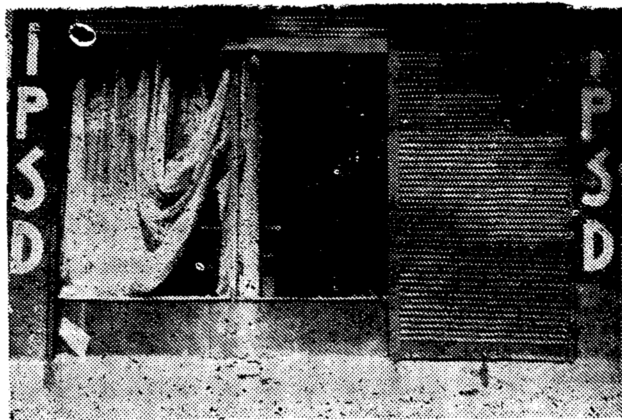
Bu arada işten çıkarmalar hızla artıyor, maaşlarımız, alacaklarımız ödenmiyor, kanunsuz para kesintileri yapılıyordu. İşveren bunun yanısıra maddi yönden iyice magdur olan arkadaşlarımızı, çeşitli vaatlerle satın almaya kalkıyordu. Bunda birkaç zavallıyı kandırarak başarılı olacağını zannediyordu.

Sendikamız Ulaş - İş bu arada yetki aldı, işveren yetkiyi tanımadı, kanuni yollar kullanılarak işverenle karşılıklı masaya oturuldu, taleplerimiz iletildi. Patron kabul etmedi, baş temsilcimiz ve diğer temsilci arkadaşlarımızı hiç bir hak vermeden, geçmiş alacaklarını bile ödemeden işten attı.

Bizim için tek yol kalıyordu GREV, uyuş-

(Devamı Sayfa 15'de)

İPSD Konya Şubesi 2. Kez Bombalandı

Heran bir faşist kundaklaması beklendiği için girişe yaptırılan kepenk ancak tahribatın büyük olmasını önleyebildi.

3 — Temmuz-1979 günü İPSD Konya Şubesi 2. Kez Bombalandı. Daha 1 ay önce bombalanan şube, camlarını bile taktırmadan yeniden parababaları düzeninin sadık bekçisi faşist saldırganlar tarafından bombalı saldırıya uğradı.

Peki nedendi 2. kez bombalı saldırı? İPSD ne yapmaktaydıki parababalarının hoşnutsuzluğunu böylesine üzerine çekmekteydi? Bu ve benzeri soruları cevaplamak da İPSD'nin bombalanma nedenlerini ortaya koyar. Şimdi buna çalışalım.

Sınıflar savaşı hergün biraz daha şiddetlenmekte Toplumun özellikle alt ve ezilen sınıfı ve tabakaları, işsizlik ve pahalılığı, sömürü ve zulme karşı tepkilerini işgal, boykot ve özellikle grev gibi eylem biçimleriyle gerçekleştirmektedirler. İşçi sınıfı hergün yeni bir işkolunda işverenlerin gülünç ücret ve sosyal yardım artışları vermeleri, buna karşılık pahalılığı

Devamı Sayfa 15'de

devrimci derleniş
Sahibi: Ahmet KALE
Sorumlu Md.: F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone: 60 TL.
Dizgi, Baskı: Halkevleri Basımevi